

Första boken i Max Mendelson-serien

Max Mendelson
och
Gömstället

av

Lasse Lindh

Jag vill rikta ett tack till min fru Pia och mina barn Robin, Rasmus, Peter och Natalie för att de tålmodigt lyssnat på historien under dess tillblivelse.

Jag vill tacka Robins skolklass på Hubertus-gården och klass 5A, på Gunnesboskolan, som lyssnat på berättelsen när den blev färdig.

Jag vill också passa på att tacka alla vänner och bekanta som på ett eller annat sätt bidragit till att böckerna blev av och stöttat mig under resans gång.

Lund, Maj 2008

KAPITEL 1

Max cyklade så fort han kunde. Då och då kastade han en blick över axeln för att se att ingen följde efter. Han svängde av in på den gamla skogsvägen som var helt igenväxt så när som på en smal stig. Hans mountainbike klarade lätt den ojämna marken och alla smågropar. Stigen löpte i en halvcirkel runt en liten skogssjö som man bara kunde ana i det täta lövverket. Vid spången över en bäck som rann ut i sjön, svängde han till vänster rakt ut i skogen. Den lövtäckta marken under bokträden var jämn och lättcyklad. Han tog fart för att nå upp över ett krön. Han parkerade cykeln i ett tätt buskage och fortsatte till fots. Det fanns inte längre några stigar utan bara täta buskar och omväxlande gran och lövskog.

Tio minuter senare så stannade han till vid kanten av en mindre ravin. Buskarna växte precis vid kanten och det var lätt att falla ned och rutscha ut för branten. Från ett ställe längs kanten kunde man se den nästan hundra meter långa ravin. Ungefär trettio meter från nedre ändan låg hans gömställe som han hade dolt med några nedfallna grenar.

Någon gång i våras hade snösmältningen varit så kraftig tillsammans med mycket regn att en del av ravinens ena sluttning rasat. Ett högt träd hade fallit och Max kunde lätt ta sig ned i ravin på stammen. Därifrån var det bara några meter till gömstället. Bäck och regnet hade spolat bort en bit av ravinens ena sluttning och blottlagt taket på gömstället. En ljusgrå välvd yta stack upp ur gruset. Jämn och blank som polerad marmor.

Han hade med hjälp av en spade försökt frilägga ytan, men tröttnat efter ett tag. Det visade sig vara betydligt mycket större än vad han först hade trott. Han hade i alla fall hittat något som såg ut som en lucka. Det fanns inget handtag eller nyckelhål i den. Han hade slagit på luckan med en tjock trädgren och till slut hade den öppnats med ett pysande ljud ungefär som någon som tar ett djupt andetag efter att ha hållit andan en stund. Det var mörkt och luktade konstigt. Han hade ingen ficklampa med sig så han hade fått vända hem igen.

Han hade byggt en stege av grenar som han bundit ihop med rep. Han lade handen på luckan och tryckte till. Den öppnades först långsamt och föll sedan mjukt inåt precis som om någon stått på insidan och hållit emot. Han tände

ficklampans och klättrade ner för stegen. Innanför fanns en rak korridor. Det var tre meter högt från golv till tak, knappt en meter bred och löpte ungefär tjugo meter inåt backen till. Väggarna var täckta av skåp och lådor som saknade knoppar och handtag. De gick inte att öppna hur mycket han än hade försökt bända och lirka med en skruvmejsel. Längst in fanns ett litet triangelformat rum. Rummet var bredast vid öppningen till korridoren och smalnade av till en spets längst fram.

Max hade tagit med sig en ihopfällbar campingstol. Han tog fram ryggsäcken med mat, tidningar och några verktyg. Han lät blicken följa ficklampans ljuskägel och studerade väggarna och taket i rummet. De var helt släta från golvet och upp. Det fanns inte en endaste prick någonstans. Väggen kändes mjuk och len, men ändå hård och fast. Som sammet. Det hade varit rent och snyggt i gömstället. Den enda smutsen som fanns är den han själv släpat in. Löv, grus och sand och en och annan liten kvist. .

Ficklampans sken blev allt svagare och Max letade förgäves i ryggsäcken efter ett par extra batterier. Han var säker på att han hade stoppat ner dem. Han kunde se jackan hängande på stegen i ljuset från den öppna luckan. Nej, det fanns inga batterier där heller. Katten också.

Han började gå tillbaka till rummet, men tvärstannade halvvägs. Det var inte längre kolmörkt i korridoren. Han kunde tydligt urskilja väggarna med lådorna. Han såg ficklampans sken på väggen i rummet. Det kunde inte vara den som svagt lyste upp korridoren. Det måste vara ögonen som vant sig vid ljuset tänkte han och gick tillbaka till rummet och satte sig i campingstolen. Något fångade hans uppmärksamhet på golvet. Det glimmade till. Han böjde sig ner och plockade upp något som såg ut som en rombformad amulett. Svart blankpolerad med en guldkant. Den såg ut som två vridna trianglar som satt ihop med den kortaste sidan mot varandra. Max stoppade den i fickan och tänkte inte mer på det.

Han cyklade den långa vägen hem besviken över att han glömt extra batterier. Hans pappa stod och tvättade bilen på garageinfarten.

- Hej Max. Gunnar riktade vattenstrålen mot marken. - Hej, svarade Max lite trumpet. Gunnar såg att Max var lite nedstämd. - Vad är det, du ser inte vidare glad ut. Max ställde cykel och hängde av sig ryggsäcken.

- Glömde ta med extra batterier svarade han kort.

- Du Max, var ligger den där kojan någonstans? - I skogen, svarade han. - Får jag titta på den? Gunnar stängde av vattnet på kranen vid husväggen och började rulla ihop vattenslangen. Max skakade på huvudet.

- Jamen, vi måste veta var kojan ligger... - Nä det måste ni inte, avbröt Max.

- Tänk om det händer något, fortsatte Gunnar. - Hur ska vi kunna hitta dig? - Det händer inget. - Du får inte åk dit något mer om du inte visar oss vad den ligger, sade Gunnar och ställde sig framför Max och torkade av de blöta händerna på overallen. - Jag åker dit ändå. - Nej Max, jag tar din cykel i så fall. - Då går jag dit.

- Max, tänk efter. Gunnar lade sina händer på Max axlar. - Om du skulle bryta benet eller något annat, så kan ingen hjälpa dig. Du kan ju för katten dö däruppe.

Max ryckte på axlarna. - Jag vill inte att någon ska få veta var gömstället finns. - Då är det ju inget gömställe längre. - Jo jag förstår dig, men mamma och pappa måste veta det. - Vi talar inte om det för någon, jag lovar.

- Kan jag inte låna mammas mobiltelefon då, frågade Max. - Nej, det går inte, den måste hon ju ha i jobbet. Max stod tyst en stund. - Ok, men då måste ni lova att inte tala om det för någon, inte ens Ludde eller mormor och morfar. - Bra Max, du får visa mig i morgon. Gunnar lade armen om Max. - Nu går vi in och dricker kaffe. Jag tror mamma har köpt något till oss.

- Köpenhamnare, frågade Max och sken upp. Familjen drack kaffe och Max åt sin köpenhamnare med andakt. Wienerbrödet med vallmofrö och gott klet inuti var det bästa han visste. - Hur ser kojan ut, frågade Karin.

- Som en koja, svarade Max undvikande. - Hur ligger den, frågade Gunnar. - Kanske i ett träd, sade Karin. - Max nickade, - Ja, ja den finns i ett träd. - Hur högt då, frågade Karin. - Ett par meter, sade Max. - Är den säker, frågade Gunnar. - Det är klart att den är, svarade Max.

- Jag tycker att du och pappa åker dit i morgon, sade Karin, så vi får se hur det ser ut. - Nej, det behövs inte, sade Max. - Jo Max, vi måste se så att kojan inte är farlig eller kan rasa ned, sade Gunnar. Jag kan hjälpa dig med att bättra på den om det skulle behövas.

- Gunnar passade på att plocka fram en karta över skogsområdet öster om byn. Han visste att Max inte hade några problem att peka ut var kojan låg eftersom han sprungit orientering sedan han var åtta år och var van vid att läsa karta.

Gunnar lade kartan på bordet. - Nu ska vi se, sade han och pekade på kartan med fingret. - Här är vi, där borta är skolan och biblioteket.

- Där bor Sissela, sade Max och pekade på området som låg mellan skolan och Västkustvägen där som bodde.

- Där är skogssjön, sade Gunnar och pekade på en liten sjö som låg i en dalgång mellan två höjder.

- Vi cyklar så här sa Max, och förde med fingret över kartan. - Ut från Västkustvägen, österut på Södra vägen och över stora vägen. Gunnar avbröt honom. - Du måste alltid vara försiktig när du korsar den, sade han. Det är ibland mycket trafik där.

- Ja ja, sade Max, det vet jag väl. - Vi fortsätter på Bergmans väg upp till svängen och sedan in på skogsvägen och rundar sjön.
- Där ligger den, sade Max och pekade ut platsen där kojan låg.

Finntorp var bara ett litet samhälle. Det bodde knappt 500 människor där. Det fanns en skola, ett bibliotek, en affär, kiosk och en liten bilverkstad. Samhället låg på västra sidan om stora vägen som löpte från norr till söder. Det var mest villor i samhället, men fanns också ett par äldre hyreshus med två våningar som byggdes någon gång på 1950-talet när militären hade ett stort förråd i berget sydost om samhället. På den tiden bodde alla som jobbade i berget i samhället. I slutet av 1980-talet så hade man stängt förrådet i berget för att det inte längre behövdes. Själva ingången som låg uppe vid skogssjön hade gjutits igen med betong för att ingen skulle förirra sig i gångarna. Hur stort det var visste ingen. Men det skulle finnas en hemlig ingång till som ingen visste var den låg. Söder om byn låg ett litet flygfält. Det vara bara ett gräsfält på sjuhundra meter, så det kunde bara landa små propellerflygplan där. Förr i tiden när militären höll till i berget, så var flygfältet lite längre så att större flygplan kunde landa där.

Max låg på kvällen i sängen och hade svårt att sova. Han hade ljugit för mamma och pappa och inte pekat ut gömstället i ravinen utan en gammal koja vid sjön.

Nästa dag gjorde sig Gunnar och Max sig i ordning för att åka upp till kojan. Gunnar kände att hans kondition inte var den bästa. För mycket kontorsjobb på Hälsovårdsmyndigheten, sade han för sig själv. Cykelturen tog på hans krafter. Max var långt före honom.

- Max, vänta, flämtade han och trampade tungt den sista uppførsbacken innan sjön. Max hittade lätt till kojan. Den satt inklämd, ungefär två meter upp, i ett träd med två stammar. En och annan bräda var lite murken och taket var lite trasigt vilket gjorde att det regnade in.

- Fin koja Max., sade Gunnar som tagit spjörn mellan trädstammarna en bit upp så att han åtminstone kunde se in i kojan. Han vågade inte klättra hela vägen upp. Brädorna skulle säkert inte hålla för hans tyngd.

- Du får nog laga taket, sade han. Max och Gunnar gick och småpratade i skogen runt kojan. Gunnar hade tagit med sig kameran för att passa på att fotografera. Det blev mest blommor och konstnärliga vinklar av bark, stubbar och mossa.

De gick runt sjön och njöt av att vara ute i naturen. Både mamma och pappa tyckte om att gå i skogen. Det var så de träffades en gång. De var både fältbiologer när dom var unga.

- Jag kan hjälpa dig med att laga taket, sade Gunnar.

- Nej, det vill jag göra själv, ljög Max. Han hade ingen tanke på att lägga ner tid på kojan. Samtidigt funderade han på vad pappa hade sagt. Om det hände något borta vid gömstället, så skulle ingen kunna hjälpa honom. De skulle leta vid kojan. Polis med hundar och helikoptrar skulle leta genom hela skogen, men på fel ställe. Nu kunde Max inte ändra sig. Om han berättade om gömstället så skulle han avslöja att han ljugit. De skulle aldrig mer kunna lita på honom.

KAPITEL 2

Nästa dag skulle alla åka till stan för att storhandla. Både Gunnar och Karin var lediga och Max och Ludde fick givetvis åka med. Mamma körde ofta bilen när dom åkte ut tillsammans.

Eftersom Karin är mycket kortare än Gunnar, eller som hon brukar säga att hon är normal och Gunnar är väldigt lång, så måste hon justera fram förarsätet varje gång för att nå fram till pedalerna. Hon körde bättre än pappa. Morfar hade varit pilot i svenska flygvapnet och flugit jetflygplan. Tunnan, Lansen och Draken. Mamma har det i generna brukade pappa säga.

Mamma är riktigt duktig på att köra bil, tänkte Max. Inte för att hon kör fort utan för att hon tar det lugnt. Hon kan riktigt köra fort om hon vill. Det hade hon gjort den gången som grannen hade råkat hugga sig med en yxa i handen. Karin hade kört honom in till sjukhuset i staden. Det hade gått fort den gången, så fort att grannen var mer chockad över bilfärden än hugget i handen.

Framåt fyratiden på eftermiddagen var familjen Mendelsson hemma igen. Max ville åka ut till skogen. - Nej du kan väl vänta tills i morgon, sade Gunnar. - Kan jag inte få ligga över där i natt, frågade han. - Absolut inte! Gunnar tittade förvånat på Max. - Jamen.. - Nej Max, det går inte. Du är bara tolv år och förresten läcker taket i kojan. Tänk om det skulle börja regna.

- Vad då? Jag klarar mig bättre i skogen än någon annan och mörkrädd är jag inte.

- Max, det är slutdiskuterat, avbröt Gunnar. - Åhh, fan vad ni är orättvisa. - Inga svordomar om jag får be, sade Gunnar. - Om jag har en kompis med mig, får jag det då, frågade Max.

- Vem då, frågade Gunnar. - Ja eller nej, krävde Max? - Ja, kanske, men inte i natt, sade Gunnar. - Kanske i morgon. Vi får prata om det då.

- Ok, då tar jag en kompis med mig, sade Max. - Vem då, frågade Gunnar? - Frisse, sade Max. - Frisse är ju din gamla nalle, utbrast Gunnar. - Ja, sa Max och log. - Du kan väl för helsike.., Gunnar kom på sig själv med att nästan svära. - Nej, det går inte. - Men du sa att jag kunde om jag hade en kompis med mig, sade Max. Ja, men inte en nalle, sade Gunnar. Karin kom in i vardagsrummet. - Vad står på? - Max vill sova över i kojan med Frisse som kompis, Gunnar nästan skrattade.

- Ja, och pappa sa att jag kunde om jag tog en kompis med mig. Frisse är min kompis.

- Och vad gör du om det dyker upp otrevliga typer? frågade Karin. Ber du Frisse om hjälp då?

- Otrevliga typer vågar sig inte ut i skogen om natten, svarade Max. Åtminstone inte vid kojans. - Nä det är nog sant, svarade Karin och log. - Få jag låna din mobiltelefon, frågade Max. - Nej Max, det är bättre om du sover här hemma i natt, svarade Karin.

- Varför kan jag aldrig få göra något roligt. - Därför att du är för liten, sade Gunnar och försökte avsluta samtalet..

- Vad då för liten. Max gjorde stora ögon och slog ut med armarna.- När jag springer orientering flera mil ute i skogen så är ni inte oroliga. Max tjtade och tjtade men mamma och pappa var orubbliga. Han fick vänta tills i morgon.

Max låg mest och läste hela kvällen. Han hade satt fast den fina amuletten i ett lädersnöre och bar den nu runt halsen. Han tittade på den och tyckte att den såg ganska fräck ut. Den var slät och fin och hade inga skarpa kanter. När han höll den i handen så kändes den kall, nästan att den var frusen. Det kändes lite kallt och obehaglig när den låg mot bröstet, men vad gjorde det. Den var ju fräck och fin. Ludde lekte med en lyftkran på golvet i vardagsrummet. Pappa tittade lite förstrött på teve medan mamma försökte läsa en ny bok.

Max vaknade tidigt nästa morgon. Han tillbringade hela förmiddagen med att packa sin ryggsäck. Han försökte packa ner allt han skulle kunna tänka sig behöva men knappt hälften rymdes i ryggsäcken. Han tömde ut allt igen och packade om. Fortfarande hälften kvar på golvet. Han packade om ännu en gång, men det rymdes inte mer. Så höll det på fram till lunch innan Gunnar hjälpte honom att sortera bort det som var onödigt. Max fick också låna mammas extra mobiltelefon för refill-kort som hon använde ganska sällan.

Gunnar följde med Max upp till kojans och såg till att allt var som det skulle innan han återvände hem förvissad om att hans son trots allt skulle klara av natten ute i skogen. De skulle ringas vid några gånger på kvällen. Max väntade en halvtimme med att packa ner sakerna i ryggsäcken och sovsäcken i sitt fodral. Nu var säkert pappa hemma igen.

Försiktigt ledde han cykel genom skogen. Han höll ett vaksamt öga på omgivningen för att se så att inte pappa dröjde sig kvar. Han gick i en cirkel runt området närmast kojans. Det syntes inte till någon.

Snabbt cyklade han sista biten på vägen och svängde av på stigen. Ut i skogen, uppför krönet och gömde cykeln. Sista biten ner till ravinen och fram till gömstället. Han plockade bort några grenar som han använt för att dölja luckan. Han tryckte till luckan som öppnade sig mjukt och försiktigt. Han klättrade ner och blev stående på mellersta stegpinnen så att han kunde ta

sovsäckspåsen som han lämnat ovanför. Han kastade ner den och klev ner i korridoren.

Dra på trissor. Han blev stående med stora ögon och gapande mun. Det var inte längre mörkt i korridoren. Hur kunde det vara ljust härnere. Det fanns inga lampor och ändå var väggarna, golvet och taket belyst på något sätt. Han lade handen på väggen. Ljuset kom från alla håll. Inga skuggor. Det var som om väggen lyste själv. Det var tillräckligt ljus för att kunna röra sig utan ficklampa men för mörkt för att läsa. Max kände en rysning. Otäckt men ändå spännande. Han gick framåt till rummet. Det var lika ljus där. Bra då kan jag spara på batterierna. Max tänkte inte mer på varifrån ljuset kom. Han gjorde i ordning sovsäcken. Klockan var tio på kvällen men fortfarande ljus utomhus. Han hade tagit med sig en radio och lite leksaker, verktyg och sin lilla kamera.

Han tände ficklampan och började leta efter en låda att bända upp. Det måste gå att öppna dem. Alla såg likadana ut bortsett storleken som varierade en smula. En del av fyrkantiga, andra rektangulära, stora och små. Lustigt nog var mellanrummet mellan alla lådorna lika. Det såg ut som ett pussel. Han valde en låda på måfå och satte skruvmejseln i mellanrummet mellan lådan och skåpet. Han tog den lilla hammaren och drämde till så hårt han vågade. Inget hände. Inte ens ett märke i plåten. Han upprepade den omilda behandlingen av lådorna och slog slutligen i ren frustration med hammaren rakt in i en låda så hårt han kunde. Inte ett enda märke. Han slog så hårt att det gjorde ont i handen. Fortfarande inget märke.

- Helvetes, svor han och sjönk ner sittandes i korridoren. Märkligt att det inte ens blir ett märke av hammaren. Han blev sittande en stund i halvmörkret. Det var tyst, nästan kusligt tyst. Så kände han en svag vibration. Det kändes både i golvet och väggen. Så en till. Han flög upp och rusade bort till luckan. Det kändes som om hela allt rörde på sig. Han stod på stegen så att huvudet var ovanför luckkanten. Allt var stilla så när som på en och annan fågel som trotsade nattsömnen och vinden som grep tag i trätopparna. Så en vibration till. Denna gången starkare än de förra. Max blev orolig. Han blev stående i luckan i bortåt en halvtimme och väntade på fler vibrationer. Men det kom inga. Kanske var det en jordbävning någonstans. Han hade läst om att ibland inträffar jordbävningar även i Sverige. Men de är så svaga att man normalt inte märker dem. Att han gjorde det berodde kanske på att han satt under jord och var helt stilla. Inget att bråka om tänkte han och återvände till rummet. Han gäspade stort samtidigt som mobiltelefonen ringde. Det var pappa som ringde.

- Hur är det Max? frågade han. - Jo, det är bara bra, svarade Max. - Inte för kallt, va?

- Nejdå, sovsäcken är varm och jag har ju en extra tröja. - Bra, sade Gunnar. - Om det är något, så ring. Jag lägger telefonen på nattduksbordet med hög ringsignal. - Ja, det är bra, svarade Max. - Tveka inte att ringa. - Nej det ska jag göra, sade Max lugnande. Nog lät pappa lite orolig. Han kunde höra mamma i bakgrunden. - Jag är tillräckligt stor för att fixa detta, sa han. - Det är bra min son svarade Gunnar. - Mamma hälsar och sov nu gott. - Ja, hejdå och godnatt, sa Max och tryckte av efter det att pappa lagt på sin telefon. Det kändes trots allt skönt att höra pappas röst.

Max kröp ned i sovsäcken, tände ficklampan och läste några serietidningar han tagit med sig. Han knaprade på några kex. Det dröjde inte länge förrän han kände tröttheten komma krypande. Han hade stängt luckan. Det kändes tryggare så. Han släckte ficklampan och lade sig på sidan för att sova. Nog hade det blivit lite ljusare. Nej, det var nog bara ögonen som vant sig vid mörkret tänkte han och somnade före nästa tanke. Amuletten runt halsen kändes nästan lite varm.

Max drömde konstiga drömmar den natten. En varelse, som han inte riktigt kunde se ordentligt, smög runt bland skuggorna i drömmen. Av någon anledning var han inte rädd utan snarare nyfiken. Varelsen började prata med honom. Det lät nästan som hans mamma när hon viskade till honom. Osammanhängande, enstaka ord och ibland hela meningar. Bakvända, framvända och ibland helt fel ord. Det blev till en lek i drömmen och Max kände ibland att han svävade som tyngdlös.

- Max Mendelsson.. sade rösten. - Ja vad vill du, svarade Max i drömmen. Vem är du?

- Jag fast.. fast.. .. sade rösten. - Vad då fast, frågade Max.

- Jag fast.. inte röra.. .. sade rösten. - Du sitter fast och kan inte röra dig?

- Ja.. du hjälpa.... .. sade rösten. - Kan jag hjälpa dig, frågade Max.

- Ja, bort över tunga materia. .. sade rösten.. - Va, vad då tung materia?

- Bort.. ta bort. .. sade rösten.. - Aha, sitter du fast under något?

- Ja, tung över mig.. .. sade rösten. - Ligger det något ovanpå dig?

- Ja, du bort materia... .. sade rösten. - Ja, jag förstår, men hur ska jag ta bort det? Max fick inget svar i drömmen, men varelsen rörde sig fortfarande bland skuggorna. - Kom fram så jag ser dig. Han fick inget svar nu heller. Varelsen rörde sig fortfarande i skuggorna men inte lika tydligt längre.

Max vaknade av att någon skakade honom. Han trodde för ett ögonblick att han låg hemma i sin säng och att hans mamma eller pappa väckt honom med att ruska om honom. Han satte sig käpprak med sovsäcken tätt omsluten. En vibration. Hela rummet skakade för några sekunder. Sedan blev det stilla. Max drog ner dragkedjan och ålade sig ur sovsäcken. En skakning till. Han for på fötter och störtade fram till luckan och öppnade den. Solljuset stack honom i ögonen. En skakning till. Han kunde tydligt se hur småsten och grus

hoppade på den släta ytan. Snabbt tittade han på klockan, den visade på tio minuter över sex på morgonen.

Fåglarna kvittrade och solen hade klättrat en bit på himlen. Det var lite svalt eftersom ravinen låg lite i skuggan utom just där luckan fanns. Max kände att det var dags att åka hem. Skakningarna och drömmen gjorde honom en smula rädd och osäker. Han klättrade ner genom luckan och började gå mot rummet. Korridoren hade blivit ännu ljusare sedan igår kväll.

En ny skakning. Han sprang sista biten in i rummet och samlade ihop alla sakerna. Sovsäcken rullade han ihop i all hast så att den knappt gick att få ner i påsen. Två skakningar. Han sprang mot luckan. Två nya ännu kraftigare skakningar och så for luckan igen med en dov smäll. - Hjälp, mamma, skrek han och klättrade upp på stegen och drog allt vad han orkade i luckan. Den gick inte att rubba. Sitter som berget. Max plockade fram hammaren och började slå på luckan. Två nya skakningar, ännu kraftigare än de föregående. Han slog och slog tills han fick ont i handen.

- Fan, helvete, mamma, pappa, hjälp, Max skrek och slog. Han sjönk ner i korridoren under luckan. - Ingen panik, sade han för sig själv. Så mindes han mobiltelefonen. Han tog fram den och skulle just slå numret hem, så dog telefonen. Han stirrade på den. Den var ju fulladdad igår. Batteriet ska räcka i minst en vecka. Han hade bara pratat några minuter med pappa igår kväll.

Max insåg att han måste försöka öppna luckan. Den hade glidit upp lätt som en fjäder tidigare. Nu stängdes den med en smäll. Den kunde inte stängas av sig själv. En stor tung lucka på nästan en meter som öppnas neråt, hur ska den kunna flyga upp och stänga sig själv? Max kände en kall rysning utefter ryggraden. Någon fanns utanför och hade stängt luckan. Vem? Någon som följt efter honom eller hittat hans cykel.

Kan det vara någon av hans klasskamrater? Kanske Jörgen som brukar mobba honom? Alla i klassen mobbade honom, men Jörgen var den som var ledare. Kanske Erik, Tomas och Jörgen, alla tre hängde ihop och var riktigt elaka mot alla. Alla mobbade Max. Inte för att de ville utan därför att alla ville vara kompis med Jörgen. Den som inte mobbade Max var automatiskt ovän med Jörgen. Han var allt som Max inte var. Han var lång, kraftig, snygg och en riktigt trevlig kille om han ville ställa in sig för någon ny tjej eller lärare. Det värsta av allt, han var ganska duktig i skolan också. Jörgens föräldrar hade gott om pengar och bodde i det finaste huset i Finntorp. Alla ville vara kompisar med Jörgen för att han bjöd alltid på godis eller så fick de få utvalda följa med hem till honom och bada i hans pool. Erik var egentligen inte elak, han ville bara vara kompis med Jörgen. Max var kort och klen byggd med sluttande axlar som en gammal trägalge. Han hade en liten kort tjock näsa och spretigt blont hår. Pappa brukade trösta honom med att det är bra att vara smal när man springer orientering. Du är starkare och har bättre kondition än alla andra pojkar i hela skolan, brukar han säga. Men

vad hjälper det när tjejerna inte ens tittar på honom och pojkarna bara retas. Den enda flickan som var hygglig mot honom och som gärna pratade med honom var Sissela. Hon var ett år yngre än Max men huvudet längre. Men Sissela var inte heller omtyckt av någon. Ingen ville vara tillsammans med henne och varje gång som kamraterna såg att Max var tillsammans med henne så retade de honom för det. Därför vad det säkrast att inte vara tillsammans med henne i alla fall på skolan. Max och Sissela träffades ibland. Mest på biblioteket, nere vid möllan eller någon enstaka gång hemma hos Max.

Han studerade luckan. Han grep tag i handtaget på insidan och drog. Luckan öppnade sig mjukt och försiktigt och föll neråt som den gjort tidigare. Försiktigt stack han upp huvudet och såg sig om. Det syntes inte till någon människa i närheten. Max tittade ner på sin sovsäck och ryggsäck. Han vågade inte klättra ner igen för att hämta upp dem om luckan skulle slå igen ännu en gång. Han klev upp och gick bort till det omkullfallna trädet. Han knäckte av en lång gren och plockade bort alla smågrenar så när som en som han bröt av en bit från själva stammen på grenen så att det blev som en krok. Han gick tillbaka och stack ner grenen genom hålet och fiskade upp ryggsäcken och sedan sovsäckspåsen. Han böjde sig ner och stängde luckan. Han letade rätt på cykeln och trampade hemåt så fort han kunde.

Max ställde cykeln vid garaget och sprang hela vägen till ytterdörren. Han fiskade upp nyckeln ur fickan och låste upp. Mamma och pappa var redan uppe och höll på i köket med frukosten. Pappa var klädd i mammas morgonrock som såg för kort ut eftersom han var betydligt längre. Mamma hade sina vanliga hemmakläder på sig. Mjukisbyxor och t-shirt. Hon hade sitt blonda hår uppsatt i en tofs i nacken. Hennes hår räckte knappt till axlarna så den korta tofsen stod rakt ut. Hon såg rolig ut.

- Nej men hej Max, sade de nästan i munnen på varandra när han ljudligt släppte ner ryggsäcken och sovpåsen i golvet. - Är du redan hemma? Max var hungrig och törstig. Han gick fram till kylskåpet. - Ja, jag vaknade tidigt och ville hem, sa han med en sur min - Hur var det att sova i kojans i natt frågade Gunnar och rättade till sina glasögon. Jodå, det var okej, svarade Max ointresserat. Max såg lite trött och uppskrämd ut tyckte Karin - Har det hänt något? Max skakade på huvudet och drack ett glas juice. - Nej ingenting, ljög han. - Skönt att vara hemma igen va, sade Gunnar och log.

Max nickade. - Vill du ha flingor eller en macka? - Flingor, sade Max och satte sig vid bordet.

- Har du min mobiltelefon, frågade Karin. - Japp. Max gick ut och öppnade rygsäcken och tog fram den och gav den till henne. Karin tittade förvånat på den. - Batteriet är ju helt slut. Hon tittade på Max. Han ryckte på axlarna. - Den var ju fulladdad när du fick den, sa hon.

- Jag vet inte, svarade Max. - När jag skulle ringa i morse så dog den bara. - Karin satte telefonen i laddstället. De åt frukost och pratade lite om kojan, bilen som skulle till verkstaden för service. - Ska du följa med, frågade Gunnar. Han visste att Max tyckte om att följa med till bilverkstaden som låg i andra änden på Finntorp. Staffan Olsson, som bilmekanikern hette hade också hand om byns frivilliga brandkår, eller räddningstjänst som det numera heter. I ett garage vid sidan av verkstaden stod brandbilen och Max brukade gå in där och titta på den. En gång hade han fått följa med när Staffan körde den till en liten marknadsgård som byn hade nere vid möllan. Staffan hade visat honom var blåljusknappen och sirenerna satt och Max hade fått sätta på dem.

- Ska Ludde med också frågade han. Gunnar skakade på huvudet. - Nä han har hostat hela natten, så han får vara hemma. - Är Ludde sjuk, frågade han. - Ja det verkar som att han är lite förkyld, sade Karin. - Förresten, Sissela ringde igår efter det att du och pappa cyklat till kojan.

- Sissela, sa Max och suckade. - Ja, hon är väl en trevlig flicka sa Karin. Max tyckte i och för sig om henne, hon var söt och så, men lite underlig. Hennes kläder var konstiga. Hennes mamma sydde de mesta av kläderna, mest klänningar och kjolar. Hon såg fånig ut i dem. Alla andra tjejer gick i byxor, men Sissela kom i långa fladdrande klänningar. Hon hade spikrakt halvlångt hår som hon aldrig kammade och satt alltid och läste böcker på rasterna. Verkligen underlig. Erik och hans kompisar retade Max för att han ibland pratade med Sissela. Max tyckte lite synd om henne därför att hon bodde bara tillsammans med sin mamma och hade ingen pappa. De hade lite svårt ekonomiskt och ibland räckte pengarna inte. Sisselas mamma Fabbi hade flyttat hit från Argentina, ett land i Sydamerika på andra sidan jordklotet och jobbade som sjuksköterska på ett sjukhus i staden. - Kanske Sissela vill titta på kojan, frågade Karin. Max rycktes upp ur sina tankar. - Äh, vad skulle hon där att göra, sade han. Hon gillar bara att sitta och läsa, sade han. - Sissela är faktiskt duktig i skolan och snäll, sade Karin. Jo, det kunde Max hålla med om. Sissela retade aldrig honom. Hon hade till och med tröstat honom några gånger när hela gänget retat honom. Som den gången när de hade spolat vatten på honom på toaletten. Han var genomblöt och hade slagit i knät så att det blödde. Alla hade stått utanför toaletten när han kom ut. De hade skrattat åt honom. Bara Sissela kom fram och lade armen om honom och hjälpte honom. Hon är faktiskt tuff och stark tänkte han. Jo, Sissela skulle vara den enda som han kunde tänka sig att visa gömstället för. Inte

kojan, utan det riktiga gömstället. Hon skulle bergsäkert inte skvallra för någon.

KAPITEL 3

Max stannade hemma hela dagen för att fixa cykeln, läsa i en bok han fått av mormor och morfar som handlade om astronomi. Max tyckte att det var spännande och läste det mesta han kom över som handlade om stjärnor, planeter och universum. Han hade fått en stjärnkikare i födelsedagspresent några månader tidigare. Det var ett spegelteleskop. En tub där det satt en stor spegel i ena änden och en liten i den andra. Det förstörde trehundra gånger och med låg förstoring så kunde man se tusentals stjärnor. Med högre förstoring kunde man titta på månen eller på Jupiter eller Saturnus. Det var spännande. Max skulle gärna bli astronom eller astronaut, men matematik var inte hans bästa ämne, så det fick väl bli något annat istället. Sissela brukade säga till honom att, om han vill bli astronom så måste han plugga mycket matte. Max svarade att han var så dålig på det att det inte var lönt. Han skulle ändå aldrig klara det. - Men jag kan hjälpa dig, hade hon sagt mer än en gång. - Tålmod och envishet, sade hon. - Äh, jag har bara envishet, sade han. Det brukar mamma alltid säga, att jag är envis.

Nästa dag hade Ludde blivit rejält förkyld och Max fick hålla sig hemma och se till sin lillebror medan mamma och pappa åkte till sina jobb. Max funderade på att ringa till Sissela och be henne komma över. Det skulle inte bli så långråkigt då. Han gick ner i vardagsrummet och tog den trådlösa telefonen och ringde. Sisselas mamma svarade.

- Hej det är Max, är Sissela hemma? Jo det var hon och det dröjde inte många sekunder förrän hon flåsade honom rakt i örat. Han gissade att hon sprungit till telefonen.

- Hej Max, jag ringde till dig igår, men du var inte hemma, flåsade hon. - Nej jag var i mitt gömställe, svarade han. - Vilket gömställe, frågade Sissela nyfiket - Jag har ett gömställe i skogen, sade han. - Var då? Max tvekade. Han reste sig upp från soffan för att se efter så att inte Ludde stod och tjuvlyssnade vid trappan. Det gjorde han inte. Max kunde höra några hostningar från andra våningen och Luddes rum. - Jo jag har ett fantastiskt gömställe ute i skogen, sade han.

- Var då någonstans, frågade Sissela än en gång. - Du får inte säga det till någon! Nej, det är klart att jag inte gör. - Då blir jag sur på dig, Sissela, sa Max strängt. - Ingen risk, sade Sissela, jag tjallar inte. - Ravinen, viskade han. - Vilken ravin, sa Sissela frågande.

- Nej så klart, sa Max för sig själv. - Du har väl aldrig varit där. - Nej, jag känner inte till någon ravin, sade hon. - Du får se själv, sade Max, i morgon eller när Ludde blir frisk.
- Hur långt är det dit, frågade hon. - Ungefär tre kilometer, svarade Max. Runt skogssjön och ut i tjotaflöjten. - Okej, svarade hon. - Kommer du hit, frågade han. - Det är så tråkigt att sitta här själv och vara barnvakt. - Japp, jag kommer direkt, svarade hon och lade på luren.

Max och Sissela satt och pratade om allt möjligt, mest om gömstället. Max ritade en skiss hur det såg ut. Korridoren, luckan och rummet. Sissela tittade på skissen.

- Men det ser ju ut som en ihålig pil. Han berättade för henne hur alltihop hade skakat till några gånger och hur det blivit ljusare därinne utan att det fanns lampor.

- Du, sade Sissela fundersamt. - Det kanske håller på att rasa ihop. Jag menar skakningarna?

- Vet inte, men jag tror inte det, svarade Max.

- Det skulle stått i tidningarna om det varit en jordbävning någonstans, sade hon.

- Kanske bara jordbävning däruppe, sade Max.

- Det kanske är farligt att vara där. Det är ju en ravin med vatten och sådant, sade Sissela.

- Vi får kika på det i morgon. Ludde dök upp i dörren. - Vad pratar ni om, frågade han.

Inget, svarade Max. - Vad är det, frågade Sissela och pekade på Max halsband. Max fiskade fram amuletten som hängde i kedjan. - Det är min turamulett, sade han och höll upp den.

- Vad fin den är, sade Sissela och kröp närmare honom. Max kände lukten av hennes hår. Hennes bruna ögon mötte hans för en sekund eller två. Det är olika färger i den, sade hon så snabbt ner på amuletten. Max tittade på den. - Märkligt, den var bara svart igår, sade han. - Kanske den ändrar färg beroende på hur varmt det är, sade hon. Jag har sett sådana. - Ja, det är väl en sådan, sa Max. Jag hittade den däruppe du vet, sade han och sneglade mot Ludde. Någon måste ha tappat den däruppe, sade han. Pappa satte den i halskedjan. - Den ser gammal ut, sade Sissela. Max gav henne den. - Oj, sade Sissela förvånad när hon tog emot amuletten. - Den är jättetung. Den känns som sten, men är ändå liksom lite mjuk. Hon gav tillbaka den till Max. Hennes smala hand rörde vid Max. Ibland kände han som om han skulle vilja krama om Sissela och ge henne en puss på kinden, men han vågade inte. Hon skulle nog slå till honom om han ens försökte. Han hängde tillbaka amuletten runt halsen.

Max och Sissela pratade inte mer om gömstället så länge som Ludde fanns i rummet. Max plockade fram ett plockepinnspel som sysselsatte dem tills dess att mamma kom hem från jobbet.

Sissela stannade kvar och åt kvällsmat när pappa kommit hem. Max visste att mamma och pappa tyckte om Sissela och hon var mer än välkommen att stanna hos dem. Sisselas mamma Fabiola, eller Fabbi, som alla kallade henne, hade det ganska knapert ekonomiskt och Sisselas pappa hade lämnat dem när hon var två år gammal. Sedan dess hade Fabbi levt ensam med sin dotter. Sissela var långt ifrån en blyg tjej. Hon var tuff och vågade utmana de som mobbade henne i skolan. Mer än en gång hade hon slagit till de pojkar som retades. Vid ett tillfälle hade hon drämt till en flicka som retat henne att flickan hade fått näsblod. Hon var huvudet längre än Max och han aktade sig för att reta henne i onödan. Han trodde inte att hon inte skulle slå honom, men man kunde ju aldrig vara säker. Sissela hade ett hett temperament. Max satt och tittade på henne. Det mörkbruna håret som stod åt alla håll. Det var länge sedan någon dragit en kam genom det håret tänkte han. De bruna ögonen var lugna och när hon tittade på Max så kände han att hans kinder blev varma och att han nästan stirrade på henne. Om dom båda satt och tittade varandra i ögonen så skulle Sissela vinna. Han skulle kanske klara tre sekunder även om han skulle vilja titta mycket längre. Hennes breda munnen hade ett leende som smittade av sig. Man blir alltid på gott humör i närheten av henne tänkte Max. Han var kanske en aning förälskad i henne, men vågade inte riktigt visa det. Ludde skulle retas och alla andra skulle bara reta honom ännu mer. Mamma och pappa skulle bara titta på honom och göra honom mera osäker..

Max gick och lade sig tidigt denna kväll. Mamma skulle vara ledig nästa dag och kunde vara hemma med Ludde. Max och Sissela hade kommit överrens att de skulle sticka till gömstället tidigt. Max låg och tänkte på allt de pratat om tidigare på dagen. Kunde det vara så att gömstället höll på att rasa ihop? Det kanske höll på att sjunka lite som en av grannarnas hus. Det hade blivit en spricka i ena hörnan på husets cementgrund. Pappa hade sagt att den delen på huset hade sjunkit lite, eller satt sig, som han sa. Kanske hade marken sjunkit lite uppe i ravinen och därför hade gömstället skakat.

Max var på väg att somna. Max vaknade till av att pappa drog lite i täcket och klappade om honom innan han gick ut och ställde dörren på glänt. Det var mysigt när pappa eller mamma klappade om honom när han höll på att somna, eller när pappa bar honom in honom till sängen från soffan när han somnat framför teven. Ofta hade han varit lite vaken, men låtsades sova för att det var så skönt att bli buren in till sängen. Nu låg han stilla i den varma

sängen. Efter en stund vaknade han till av att någon satt på sängkanten och pratade med honom. Max var säker på att det var mamma eller pappa. Han var för trött och brydde sig inte om det.

- Max, sade en röst - Mmm, Max svarade halv sovande. - Kan du hjälpa mig, sade rösten Mmmm, svarade Max. Han låg med slutna ögonlock. - Jag sitter fast, sade rösten. Mmmm, vad? Max halvslumrade fortfarande.

- Kan du ta bort, rösten tvekade några sekunder. - Kan du ta bort marken ovanpå...

Max vaknade på ett ögonblick. Han kände igen rösten. Det var inte mammas. Han satte sig käpprak i sängen och kände kalla rysningar utefter ryggraden. Det var samma röst som han hört i drömmen när han sov över i gömstället. Max sträckte sig efter sänglampan och tände den. Han var ensam i rummet. Han böjde sig ner och tittade under sängen. Där var tomt. Han hade drömt samma dröm. Han tog ett djupt andetag och sade till sig själv att det inte var något farligt. Bara en fånig dröm. Han lät lampan vara tänd och lade sig ner i sängen igen. Han drog täcket tätt upp till hakan och stirrade upp mot flygplanet som hängde i taket. Ljudet från en bil som körde förbi utanför på gatan letade sig in genom det öppna fönstret. Fönstret! Max vände på huvudet och tittade bort mot det. Det var öppet två centimeter och ställt i vädringsläge. Haspen satt fast.

- Skärp dig, sa han för sig själv. Det finns inga spöken eller monster och absolut inte här på Västkustvägen 12. Pappa brukade säga till honom att det inte finns några monster under sängen. De fick inte plats där. De finns i garderoben istället. De hade båda skrattat åt det. Max skrattade till. Han hade blivit skrämmd av en fånig dröm. Han vände sig på sidan för att somna om igen. Klockan tickade sovande och ljudet av bilar blev svagare och svagare. Max kände att han var på väg att somna. Så hörde han rösten igen. - Max Mendelsson. Max blev klarvaken och satte sig upp i sängen. Rösten igen. - Kan du hjälpa mig, sade rösten. Max var klarvaken, ändå hörde han rösten. - Vad vill du, sade han och såg sig om i rummet. - Ta bort marken ovanför mig, sade rösten. - Vem är du, frågade Max, vad vill du mig.

- Jag vill att du ska hjälpa mig, sade rösten. - Vem är du? Max nästan skrek. I nästa ögonblick öppnades dörren till sovrummet och hans pappa kom in. - Vad är det Max? Han satte sig på sängkanten och lade ena armen runt Max axlar. Han såg tydligt att hans son var lite upprörd.

Max berättade om rösten som talat till honom i drömmen. Både den natten han sov i gömstället och nu för några ögonblick sedan. Pappa klappade om honom och sa att man ibland kan ha konstiga drömmar. Det betyder inget. Det är bara hjärnan som bearbetar dagens intryck. Det man har varit med om under dagen. Ibland kan det bli konstiga drömmar av det.

- Men rösten pratade med mig när jag var vaken, sade Max.

- Nej du var säkert inte riktigt vaken. Ibland kan det kännas som om man är vaken, men man sover ändå lite. Vakendrämmar tror jag att det kallas. Pappa berättade om en gång när han var i samma ålder som Max, att han vaknat under natten och sett sin bror stå i dörröppningen till sovrummet fastän han egentligen var 50 mil därifrån. Jag drömde fortfarande medan jag var halvt vaken. Det är inget farligt. Det händer alla människor.

Max var ändå lite rädd och fick sova resten av natten hos mamma och pappa. Det var tryggt och skönt. Amuletten kändes varm och skön där den låg ovanpå hans bröst. Han drömde inte om fler röster den natten.

KAPITEL 4

Tidigt nästa morgon gjorde sig Max i ordning. Sissela kom och knackade på medan Max höll på fylla en flaska med färdigblandad saft. Mamma öppnade för henne och hon var ute i köket innan Karin hunnit stänga ytterdörren. - Hej Max, sade hon.

Max hälsade tillbaka utan att titta på henne. Han höll på att hälla saft i flaskan och hade hunnit ungefär halvvägs. Han skruvade på korken och tittade upp på Sissela. Hon hade långbyxor på sig. Han hade aldrig sett henne i byxor förut. - Oj, du har långbyxor, sade han lite retfullt. - Jag trodde inte att du hade några. Sissela visade upp sin knytnäve för honom. Sedan skrattade båda två.

Det dröjde inte länge förrän båda två rundade skogssjön och var på väg till gömstället. Max cyklade före och Sissela följde efter så gott hon kunde. Max hade en mountainbike med många växlar. Minst tio för många som pappa brukar säga. Sissela hade en cykel utan växlar. Det gick lite trögare i backarna, men annars var hon precis bakom honom. De svängde av vägen och in på stigen. Full fart ut i skogen och uppför backkrönet. De gömde cyklarna i buskaget och gick ner till ravinen.

- Finns det fästingar här, frågade Sissela. - Ingen aning, har aldrig fått någon, svarade Max.

När de kom fram till ravinen, höll Max undan en gren så att Sissela kunde se ut över kanten.

- Därnere, sa han och pekade. - Där ligger gömstället. Sissela kikade. - Ser inte ett skit, sa hon. - Åh, det ligger ju en massa grenar över, svarade Max. - Ner vid det omkullfallna trädet. De följde ravinen ner till trädet och klättrade ner på stammen. Max drog bort några av grenarna som dolde luckan. - Kolla det där, sade Max stolt. Sissela visslade lågt. Max tryckte med handen på luckan som öppnades försikt och sedan föll inåt lika mjukt som tidigare. Han klättrade ner först och sedan Sissela efter att ha räckt Max ryggsäckarna. Väl nere i korridoren konstaterade Max att det nu var nästan fullt ljus därinne. Sissela blev stående med uppspärrade ögon. - Var finns lamporna, frågade hon. - Finns inga. Titta här, sade Max och placerade handen några centimeter från ena väggen. - Inga skuggor. Lika ljust överallt.

- Mysko, sade Sissela och skakade på huvudet. - Det är ju helt otroligt. - Vad är det för ställe?

- Något militärt tror jag, svarade Max. De gick in i rummet och Max lät Sissela sätta sig i campingstolen.

Max berättade om lådorna på väggarna som inte gick att öppna hur mycket man än slog. Att plåten var så stark att det inte blev några märken även om man slog med den vassa änden av hammaren. Sissela gick ut i korridoren och studerade lådorna noggrant. I det starkare ljuset kunde hon se något som såg ut som text på vissa lådor.

- Det finns text här, sa hon. Max ställde sig vid hennes sida och studerade texten hon pekade på. - Det går ju inte att läsa, sade han. - Det är alldeles för smått, men det ser inte ut som vanliga bokstäver, mer som tecken av något slag. - Du har möjligtvis inget förstoringsglas, frågade Sissela Max skakade på huvudet. - Nix, jag har ett i kompassen men den ligger därhemma. De studerade noga alla lådorna i korridoren. Det fanns många som hade text, men ingen var tillräckligt stor för att kunna läsas med blotta ögat. Under den närmaste timmen undersökte de varje tänkbar vrå i korridoren och rummet.

Max stannade till vid luckan som var öppen. Han stängde den och kikade på baksidan. Han klättrade upp på stegen så att han stod med böjd nacke och studerade varje liten del. Det syntes ingenting. Max skulle precis klättra ner för stegen när hela korridoren började skaka. Han såg Sissela komma springande. - Kände du? skrek han till henne - Är det skakningarna du berättade om? frågade hon. - Ja, men de är starkare nu än tidigare. - Det är ingen jordbävning, skrek Sissela. - Öppna luckan för helvete. Max öppnade luckan och klättrade upp. Sissela var precis bakom honom. De satte sig i luckan med benen ner genom öppningen. En ny skakning. De kunde se hur sten och grus hoppade. - Det är bara här, sa hon och pekade bort mot motsatta sidan av ravinen. - Vad då, frågade Max. - Det rör sig inte därborta, sa hon. - Bara här. Om det var en jordbävning så skulle stenarna på andra sidan ha rört på sig. Max konstaterade vid nästa skakning att hon hade rätt. Nu var det mer än bara småsten som rörde på sig. Stenblock stora som fotbollar började röra på sig och tumla ner för sluttningen där de satt.

- Vi måste se upp, sade han och pekade upp mot sluttningen ovanför dem. - Kolla den stora stenbumlingen där uppe. Sissela vände sig om just som det kom en ny skakning. Denna gången var de kraftig att båda två nästan tappade balansen.

- Kan det vara hela bygget som håller på att rasa ihop eller sjunka? Sissela tittade på honom och skakade på huvudet

- Nej, det rasar inte och det sjunker inte heller. Max fick en underlig känsla i magen när han såg Sisselas blick. - Det skakar själv, sa hon. - Jamen inte katten kan hela gömstället skaka av sig själv. Max ställde sig upp och borstade av sina byxben.

- Det är något mysigo med det här bygget, sade hon. Det var mörkt därnere när du kom hit. Nu lyser väggarna av sig självt.

Just som Sissela ställt sig upp kom den stora skakningen. Hela backen rörde på sig. De kände hur hela gömstället rörde sig i sidled. Först åt ena hållet och

sedan åt andra. Det blev stilla. Sedan ytterligare en skakning. Denna gång uppåt och nedåt så kraftigt att både Max och Sissela förlorade balansen och föll omkull.

Max hörde Sisselas skrik. - Stenen! Han vände sig upp mot sluttningen ovanför och såg den stora stenbumlingen röra sig mot dem. Sissela satt mitt i stenens väg. I ren reflex kastade han sig fram mot henne och slet tag i hennes tröja och drog allt vad han orkade samtidigt som stenen kom farande i rök av grus och sten och missade hennes ben med en hårsman. Båda två landade samtidigt som stenen nådde botten av ravinen med ett brak. Stenen hade rullat rakt över luckan. Det borde ha blivit mos av alltihop. Överallt låg krossad sten och grus. Max och Sissela sopade bort det från den blanka ytan. Det syntes inte en enda skråma. Inte ens en liten prick. Ytan var jämn som ett nypolerat glasbord. Båda två tittade på varandra utan att säga något. De tittade ner genom lucköppningen. Därnere låg en hög av krossad sten och grus. Båda klättrade ner. - Vad ska vi göra? frågade Max. Det kan vara farligt att vara kvar här.

- Ja, du har rätt. Nästa gång kan det ju flyga i luften.

Sissela vände sig och gick mot rummet för att hämta sin ryggsäck. Max följde efter. De hade nått halvvägs när de kände hur hela korridoren plötsligt lyftes och sänktes med långsamma rörelser. Det pågick i några minuter. Max och Sissela blev sittande mitt i korridoren. När allt blev stilla rusade de ut i rummet och hämtade sina ryggsäckar. De lämnade gömstället bakom sig och skyndade till sina cyklar. Ingen av dem sa något under hela cykelfärden hem.

Max var ganska tystlåten hela kvällen. Gunnar och Karin undrade hur det varit däruppe i kojan. - Tyckte Sissela om den, frågade Gunnar. Max nickade. - Kan jag få följa med, frågade Ludde. Han hade stått i dörröppningen en stund. Max skakade på huvudet. - Varför inte, det kan han väl, sade Gunnar. - Nej det är vårt gömställe, sade Max och reste på sig och gick upp till sitt rum. Telefonen ringde och pappa svarade. Han gick till trappan och ropade upp till Max att det var Sissela. - Jag tar det häruppe, sade Max och lyfte på telefonen.

- Hej, sade han kort. - Vad fasan var det som hände däruppe, sade Sissela.

- Ingen aning, sade Max. - Det kan vara att alltihop sätter sig, fortsatte han. Det kan inte vara något annat. - Jamen ljuset då, sade Sissela. - Något hemligt militärt och automatiskt, svarade Max. Det var en dålig förklaring, det visste han. - Du Sissela, inte ett knyst till någon om det här. - Ja ja, det är klart, svarade hon. Ska vi gå dit igen? Max funderade en stund. - Vet inte. Jag blir lite skraj av allt som hänt däruppe. - Jo, jag också, sade Sissela, men jag är samtidigt nyfiken. - Ja, vem är inte det. - Jag vill upp dit igen, sade hon. - Jo, men vi kan väl vänta någon dag eller så, sade Max. Han hörde pappa ropa

nerifrån trappan att det var tid för kvällsmackan. - Jag måste äta nu, sade han.
- Så här sent, frågade Sissela.

- Ja, det är bara en macka innan vi går och lägger oss. - Öh, ska du gå och lägga dig halv åtta, sade Sissela och dolde ett skratt. - Nä, men Ludde ska, och vi äter gemensamt nu, svarade Max. - Aha, Sissela drog en suck. Hon saknade syskon. Även om hon visste att de var ofta till besvär så var det ändå mysigt ibland. Om man var lite rädd så kändes det alltid bättre om man var två hemma. - Ska vi prata efter det att du ätit, frågade hon. - Vi får se, svarade Max. - Okej, hejdå.

Det blev inte mer telefonsamtal den kvällen. Nästa dag skulle dom alla fyra åka till Öland. Max tyckte att det var både bra och dåligt. Bra att inte behöva tänka på gömstället och dåligt att inte veta vad som hände däruppe medan de var borta. Ludde somnade fort den kvällen. Han var ganska trött och var fortfarande lite förkyld. Max låg ovanpå sängen och läste lite förstrött i några flygtidningar. Klockan närmade sig halv tio och det var dags att ta på sig pyjamasen och krypa ner under täcket. Han hade lite svårt att sova. Han tänkte på det som hänt under dagen och kände sig lite glad och upprymd över att dela hemligheten med någon. Ja, inte vem, som helst. Sissela var rätt person att dela hemligheten med. Hon var tuff och skärpt och inte så lättskrämd som de flesta. Max hade en känsla av att han var lite mera rädd än Sissela. Hon var van vid att vara själv när hennes mamma jobbade. Det hände ofta att Fabbi jobbade nattsift på vårdhemmet. Då fick Sissela sova helt ensam. Inte så konstigt att hon var tuff.

Max märkte aldrig att han somnade. Ena sekunden låg han och tänkte på Sissela och nästa sekund flöt han fram bland skuggorna i ett konstigt landskap. Överallt fanns det is och klippor. Det var mitt i natten och överallt på himlen syntes det stjärnor. Tusentals och åter tusentals. En av stjärnorna lyste starkare än alla andra. Den såg ut att vara mycket närmare. Himlen rörde sig långsamt men ändå tillräckligt fort för att kan kunde märka det. Han tittade upp mot himlen och försökte känna igen några stjärnbilder. Det var så många stjärnor att det var svårt. På ett ställe fanns det fler stjärnor. Det gick som ett band över himlen. Vintergatan! Det måste vara vår egen galax. Han kände igen det. Det var mycket starkare i drömmen än i verkligheten. Drömmen kändes så verklig. Även om det var kallt, och hans egen andedräkt blev till iskristaller när han andades ut, så frös han inte. Iskristallerna glimmade och dansade i ljuset från den starka stjärnan. Han stod på marken på en bred slätt. Till vänster fanns några berg och till höger en djup ravin. Så fort han rörde på benen så flöt han iväg en bit som om han inte vägde mer än en fjäder. Långsamt sjönk han ner mot marken igen. Genom att vicka neråt med fötterna så lyfte han flera meter upp i luften och sjönk sedan långsamt. Som på månen fast ännu lättare. Han rörde sig framåt med långa skutt mot

bergen. De såg inte ut att vara mer än femtio meter höga och låg mycket närmare än han först hade trott. Det dröjde inte särskilt länge förrän han stod vid foten av berget. En kanske hundra meter brant reste sig upp ovanför omgivningen. Kanske kunde han hoppa uppför branten. Han tog sats med hela kroppen och sköt ifrån med benen. Han flög rakt upp. På några sekunder passerade han toppen och fortsatte rakt upp utan att hastigheten minskade. Det dröjde en lång stund innan hastigheten sjönk så mycket att han långsamt började falla tillbaka igen. Han passade på att njuta av utsikten. Världen under honom var bara ett jättestort stenblock. Det såg ut som en asteroid han sett på bild i någon bok om astronomi. Det var kanske inte större än några kilometer åt alla håll. Han började falla. Först långsamt och sedan allt snabbare. Det kändes som om han föll handlöst som en fallskärmshoppare mot den frusna marken under honom. Men han hade ingen fallskärm som kunde bromsa fallet. Om några sekunder skulle han slå i. Han blundade och kände stöten i hela kroppen.

Han öppnade ögonen och såg flygplanet hängande från taket i sovrummet. Max drog en djup suck och började skratta. Han hade ramlat ned från sängen. Han kröp upp tillbaka i sängen igen. Han slöt ögonen och smålog lite åt det som hänt. Som tur var hade han inte slagit sig. Ena armen hade kommit i kläm, men inte värre än att det onda försvann igen ganska fort. Max hoppades att han skulle fortsätta att drömma om den frusna asteroiden. Det var ju spännande och eftersom det är en dröm, så kan det inte hända något mer än att han kanske ramlar ur sängen en gång till. Max hoppade upp och lade några kuddar på golvet nedanför sängen om i fall att han skulle ramla ner en gång till.

KAPITEL 5

Sissela vaknade ganska sent. Max hade åkt till sin mormor och morfar på Öland. Han hade hellre velat stanna hemma och undersöka gömstället tillsammans med henne.

Hon kunde inte sluta att tänka på gömstället. Det var märkligt. Ljus utan lampor, luckor som inte gick att öppna och de märkliga skakningarna.. Det måste undersökas noggrannare, tänkte hon för sig själv.

Hon cyklade runt sjön och vek sedan av på stigen. Så långt var det inga problem att hitta. Hon gömde cykeln under samma buske som de gömt dem tidigare. – Få se nu, sade hon för sig själv, och försökte komma ihåg hur hon skulle gå för att hitta ravinen. Förra gången hade ju Max gått före så hon hade inte brytt sig om att försöka memorera vägen dit.

Det dröjde gått och väl en halvtimme innan Sissela äntligen kunde skymta ravinen mellan träden. Hon satte sig ner vid det omkullfallna trädet och tittade ner mot luckan som delvis var skymd av trädgrenar. Hon plockade fram flaskan med saft och tog några klunkar. Försiktigt klättrade hon ner längs stammen och stannade till för att böja sig ner under en utstickande gren. Det var då hon hörde ljudet av musik. Det lät inte som något hon hade hört tidigare. Ett svagt surrande nästan som en melodi. Tunnt och klart och ändrade ton hela tiden. Det lät som en speldosa eller som en metallisk sång.. Det kom från gömstället. Hon kände hur hjärtat började slå hårdare. Hon smög närmare och såg till att inte trampa på några kvistar. Försiktigt spanade hon genom det täta lövverket från det omkullfallna trädets lövkrona som låg ner i ravinen. Hon kunde inte se någon men hörde fortfarande ljudet från klockspelet. Så plötsligt en rörelse. Det kom från luckan. Luften fylldes av ett vasst skärande skrik samtidigt som någonting rusade rakt genom lövverket till höger om henne och försvann. Ljudet av musiken hade upphört.

Vad var det? En fågel som blivit skrämmd? Sissela tog några djupa andetag och blev sittande. Hon önskade att Max hade varit här tillsammans med henne. Han kunde allt om skogen och vilda djur.

Sissela väntade 10 minuter innan hon vågade röra sig. Hon gick långsamt de sista metrarna fram luckan. Den var stängd. Hon spanade in i skogen åt det håll där fågeln, eller vad det nu var, hade försvunnit. Sissela lade handen på luckan som öppnade sig. Det syntes ingen nere i gömstället. Stegen var borta! Hon hängde ner och kikade fram längs korridoren. Stegen hade fallit ner och låg på golvet i korridoren. Hon återvände med den långa grenen med kroken som Max hade använt att fiska upp sin ryggsäck med. Det dröjde en bra stund

innan hon lyckats få upp stegen. Det sved i händerna och gjorde ont i armarna. Hon satte sig med benen dinglande ner genom luckan och vilade en stund. Det var varmt och skönt nere i ravinen. En och annan fågel flög förbi. Det surrade av bin och flugor. Fågelkvittret blandade sig med porlet från bäcken i ravinen. Det prasslade till i bakom henne. Hon vred sig runt och tittade. Det syntes inget bland träden eller buskarna. Det var nog bara ett djur. Hon klättrade ner i gömstället.

Underligt nog så var hon inte direkt rädd. Så här långt ut i skogen hade hon aldrig varit.

Det låg lite grus och sten på golvet närmast luckan. Korridoren och rummet såg ut som när dom lämnade det. Hon satte sig ner med ryggen mot ena väggen och öppnade sin ryggsäck och tog en klunk av saften i flaskan. Sissela undersökte noga både rummet och korridoren. Alla de konstiga luckorna med text. Hon hade tagit med sig ett förstoringsglas, en lupp som urmakare brukar använda. Hon studerade texten på en av luckorna. Hon kände inte igen bokstäverna. De såg lite märkliga ut. Som ett mellanting mellan vanliga bokstäver och arabiska. Alla texter var exakt likadana, men de satt lite olika placerade på lådorna. En del satt i nedre högerkanten, andra i vänstra, övre eller mitt i. De stora lådorna hade texten mitt i.

Sissela började undersöka väggen bakom luckan. Den hade inga lådor utan var helt slät så när som på en skåra som löpte runt hela väggen. Det såg ut som en dörr men saknade ett handtag. Det påminde om luckan och hade samma skåra runt om. Luckan var rund och denna var fyrkantig. Sissela tryckte och bankade på väggen i hopp om att den skulle öppna sig, men det hände inget. Hon återvände till rummet och satte sig för att äta lite av smörgåsarna som hon tagit med sig.

Hon tänkte på det som hänt. Hon och Max hade kommit lite närmare varandra och blivit lite mera kompisar. Hon tyckte om Max. Han kanske inte var lika snygg som många av de andra pojkarna och ganska kort, men han var snäll och mjuk. Han var inte så jobbigt tuff som många av andra pojkarna och han retade aldrig henne. Max var nästan den ende pojken som tyckte om henne för den hon var. Han var också tuff på rätt sätt. Han vågade göra saker som ingen annan av pojkarna vågade. Ligga helt själv på natten i detta gömstället, vara ute i skogen helt ensam och ändå hitta hem igen. Han visste allt om naturen och alla djuren. Max tyckte säkert om henne. Det hade hon märkt när deras ögon möttes och Max hade rodnat lite. Hon kände att hon ville krama om honom och ge honom, en puss, men visste inte om hon skulle våga.

Sissela väcktes plötsligt ur sina tankar av ett ljud som hördes ifrån korridoren. Det pyste till. Det lät som om luckan öppnades. Men den var ju redan öppen. Sedan hördes ljudet av klockspelet. Sissela rullade runt och kikade ut i korridoren. Väggen bakom luckan var öppen och något rörde sig

där. Det var mörkt innanför så hon kunde bara se en skugga som rörde sig. Så pyste det till igen och dörren stängdes. Sissela blev liggande och vågade inte röra sig. Vad var det som hände? Det var en dörr. Någon hade öppnat den och gått in. Det var samma ljud som hon hört medan hon satt bakom trädet. Hon låg en stund och väntade på att något skulle hända, men det förblev tyst och dörren bakom luckan öppnades inte mer. Sissela kom på fötter och tog sin ryggsäck och rusade fram till stegen och klättrade upp. Hon vågade inte stanna kvar om den som gått in genom dörren kom ut igen och fick se henne.

KAPITEL 6

Max satt uppkrupen i mormor och morfars trädgårdssoffa och läste några serietidningar. Den hade tjocka mjuka kuddar som man kunde forma som man ville så att man kunde ligga riktigt skönt. På bordet framför honom hade han ett glas saft, några kex och en rejäl bit sockerkaka. Kanelbullen hade han redan tuggat i sig. Ludde lekte i en sandhög bakom huset. Max kunde se honom där han låg i soffan. Ludde hade fått en trådstyrd grävskopa och höll som bäst på att tappert försöka flytta sandhögen en bit närmare huset. Max sneglade på honom. Det skulle säkert ta minst en vecka med den där lilla grävskopan. Han återvände till serietidningen och tog en bit av sockerkakan. Han gillade att vara hos mormor och morfar. De bodde ute på landet och hade ett stort gammalt hus. Max och Ludde brukade leka i garderoberna. Huset hade stora garderober som löpte längs väggarna på andra våningen. Det fanns gott skrymslen och vrår där man kunde gömma sig. Max tyckte också om att höra morfar berätta om när han var pilot och flög de gamla jetflygplanen i flygvapnet. Han hade flugit som jaktpilot och hade många gånger mött ryska flygplan över Östersjön. Det var aldrig så att de sköt på varandra. Efter ett tag så blev dom nästan kompisar och kunde flyga tillsammans en stund och pratade med varandra med teckenspråk eller med lappar som de höll upp mot glashuven. Som en gång en jul för många år sedan. Morfar hade flugit med en J32 Lansen ut över Östersjön på ett rutinuppdrag att bevaka den svenska gränsen. Han hade mött sin ryska kollega i ett ryskt jetflygplan som hette Mig-21. De hade legat sida vid sida ganska länge och vinkat på varandra och skulle ta farväl av varandra när den ryske piloten bad morfar vänta lite. Ryssen böjde sig fram och skrev något på en stor lapp som han sedan höll upp mot glashuven där han skrivit "GOD JUL". Så några fiender var vi aldrig, sade morfar. Max älskade morfars historier.

Familjen Mendelsson lämnade Öland sent på kvällen. Det skulle ta ett par timmar att köra hem. Alla var trötta utom pappa som körde. Ludde hade somnat tidigt i bilen och Max satt och gäspade i baksätet. Det monotoma ljudet från bilen gjorde honom trött och det dröjde inte länge förrän han sov. Han drömde om ett landskap med skuggor. Någon kom emot honom. Det gick inte att se vem det var. Denna någon rörde sig mjukt mellan skuggorna ungefär som en katt. - Hallå, vem är du. frågade Max i drömmen. Inget svar. - Kom fram så att jag kan se dig. - Hallå, sade han i drömmen. Nu stannade

skuggan. Långsamt började den röra sig mot Max. Han kunde fortfarande inte se något ansikte eller några detaljer. Varelsen var ungefär lika lång som han själv. Den hade kort överkropp, långa ben och ännu längre armar.

Max?, viskade rösten - Ja, vad vill du? - Nu är jag snart inte fast längre. - Vad bra, svarade Max. - Nu kan jag snart åka hem. - Var bor du? - Långt borta. - Var då, hur långt då?

- Långt borta där tiden inte finns. - Äh du snackar goja, svarade Max lite retfullt. - Vem är du? - Jag har snart kommit loss ur marken. - Ur marken? frågade Max - Vad då ur marken?

- Jag har suttit fast länge under marken. - Var då någonstans? - Du vet.- Nä, hur ska jag kunna vet det? - Du har varit där. Ni båda. Max skakade på huvudet och funderade. - Nä, jag vet inte, sade han. - I skogen, i ravinen. Max kände en rysning i kroppen. - Du har varit inuti mig.

Max vaknade med ett ryck av att han skrek. Pappa höll på att köra i diket och Ludde hade vaknat på direkten och grät. De körde in och stannade på en parkeringsficka vid vägkanten. Pappa och mamma fick trösta var sitt barn den natten och det dröjde ytterligare en timme innan de var hemma igen i Finntorp. Den natten sov Max mellan mamma och pappa i deras säng.

Nästa morgon ringde han till Sissela. Han berättade om drömmen. - Hon sa att jag varit där. Han gjorde en paus.- Hon sa att vi båda varit där. - Vi, du menar du och jag frågade Sissela. - Hon sa, du har varit där, och sedan ni båda. - Hon menade att jag varit där och den enda som varit med mig är du. - Var då? Sissela blev irriterad. Vad snackar du om? - Gömstället din idiot, sa Max. Fattar du inte? - Skakningarna, under marken. Stället ligger under marken och har skakat, precis som om det försöker komma loss. Max kände sig upphetsad. - Du menar att stället lever, sade Sissela lite elakt. Du är ju inte klok. - Men vänta och hör vad jag har att berätta, sade Sissela. Hon berättade om att hon besökt gömstället medan Max varit på Öland, det konstiga ljudet som påminde om ett klockspel, om dörren bakom luckan och hur den hade öppnats och något gått in där. - Såg du vem det var, frågade Max. - Det är kanske något militärt, sade hon.

- Nej, stället lever, sade Max. Det är inget militärt. Sissela skakade på huvudet. - Men någon var där, sade hon. Det kan ju vara något som dom jobbar på som får det att skaka.

- Men drömmarna då, sade Max - Ja men det är ju bara drömmar, Max, sade hon. Han avbröt henne. - Drömmarna började ju efter det att jag varit där. Väggarna som lyser och lådorna som det inte blir märken på. Luckan som inte ens får en repa av jätteblocket som nästan rullade över. Sissela satt i andra ändan av luren och skakade på huvudet. - Du är ju inte klok, sade hon. - Ett levande hus, ha ha. Max kände hur kinderna blev hetare och rödare.

Visst lät det helt idiotiskt, men han kunde inte avfärda fakta. Huset levde. - Jag ska upp dit igen. sade han. - När då, frågade Sissela. - Nu på direkten. Följer du med? - Nä, det kan jag inte, svarade Sissela. - Varför inte? Är du rädd för att det kan vara sant? - Nä men mamma och jag ska åka till stan. - Måste ni det, frågade Max. - Ja, mamma vill helst att jag följer med. - När kommer ni hem igen då? - Vänta, jag ska fråga mamma, sa Sissela. Max drog i sladden så att han kunde nå byrålådan och ta fram en ren tröja. - Hallå? Sisselas röst hördes i telefonen. - Ja, svarade han. - Jo, vi kommer hem vid fyratiden. - Åh, fasen det är ju sex timmar dit, suckade Max. - Ja, men det går inte på något annat sätt. Du kan väl sticka dit själv så kommer jag senare, sade Sissela. - Nä, det vill jag inte. - Varför inte? Max hörde hur Sissela nästan skrattade. Är du rädd? - Ja, vad tror du? sade Max surt. - Jo, du har rätt, det är lite mysiko. - Vänta. Sissela lade ifrån sig telefonen. Max passade på att ta på sig tröjan och byxorna. Det dröjde en lång stund innan Sissela var tillbaka igen. - Jag hänger med nu, istället, sade hon. - Din mamma då? - Hon åker själv. - Jag sa att det var viktigt. - Hon gillar dig, sade Sissela. Och det gör jag också, sade hon och fnissade lite. Max blev lite röd om kinderna men låtsades inte om det. - Ja ja, okej, då ses vid om en stund? - Ja, jag ska bara byta om, sade hon och lade på.

Max kastade sig på cykeln och trampade på så fort han kunde till vägkorset där de skulle träffas. Han tittade på klockan. Den visade halv elva. Han spanade längs vägen för att se när Sissela dök upp borta vid svängen. Men hon dröjde. Klockan blev elva och Sissela syntes inte till. Max beslutade sig för att möta henne. När han rundade svängen fick han syn på henne tillsammans med två andra. Max kände hur blodet svek hans ansikte. Det var Erik och Jörgen. De cyklade runt Sissela och hindrade henne från att cykla. Han trampade fram till dem. Erik såg honom.

- Nä men är det inte lille Max, sade han med ett brett flin. Jörgen satte fart mot Max och gjorde en tvärsadd rakt framför max cykel. - Var ska ni någonstans, kraxade han.

Varken Max eller Sissela svarade. - Kom Sissela, skit i dom, ropade Max.

Erik satte fart och körde på Max cykel så att den föll omkull. Max skrapade armbågen mot asfalten så att det blödde. Sissela hoppade av sin cykel och rusade fram till Max och hjälpte honom på fötter. Jörgen passade på att cykla fram och knuffa på Sissela med framdäcket.

Sissela hoppade loss och vände sig mot Jörgen och drämde till honom. Det gick så snabbt att han inte hann ducka. Slaget träffade honom rakt på bröstet. Han föll omkull och drog cykeln med sig och landade med en skräll i gatan. Erik blev stående helt orörlig. Han kände till Sisselas temperament, men

trodde aldrig att hon skulle våga slå någon av dem. Sissela hoppade över Jörgen som låg och kved på gatan under sin cykel. Med två snabba steg var hon framme vid Erik. Med en kraftig knuff fällde hon både Erik och hans cykel.

- Kom nu sticker vi, skrek hon till Max.

Båda två hoppade upp på cyklarna och trampade så fort de kunde mot skogsvägen. Då och då kastade de en blick bakom sig. De svängde in på skogsvägen. Max såg sig om och fick se Erik och Jörgen komma cyklande i hög fart bakom dem. De såg inte glada ut. Kommer vi bara ut i skogen har dom ingen chans tänkte han.

- De är bakom oss, skrek han till Sissela. Hennes cykel är långsammare än min, tänkte han.

- Dom kommer att döda oss om de får tag i oss, skrek han, i hopp om att Sissela skulle trampa ännu fortare i uppforsbacken mot sjön.

Cyklarna flög över ojämnheter i vägen. Bakom dem närmade sig Erik och Jörgen. De hade större cyklar och trampade fortare. Över spången och in i skogen. Max passade på att se bakåt i samma ögonblick som han styrde ut i skogen. Sissela var ungefär tjugo meter bakom henne och Erik och Jörgen knappt hundra meter. De cyklade alldeles för fort nu för att Max skulle känna sig trygg. Ännu värre var att Sisselas cykel inte var byggd för att köra i skogen. De skulle hinna ifatt henne innan sista uppforsbacken. Det fanns bara en sak att göra.

- Fortsätt till ravinen, skrek han till Sissela, samtidigt som han stannade och lade cykeln på marken.

Erik och Jörgen dök upp på sina cyklar. De var knappt trettio meter från honom. Sissela hade hunnit cykla förbi honom och in mellan några träd i precis rätt ögonblick så att hon var utom synhåll.

- Lille Max har ramlat, skrek Erik. - Ta honom, skrek Jörgen. Max började springa. Han visste att ingen av dem skulle få tag på honom såvida han inte ramlade eller skadade sig. Nu var han i skogen, på sin hemmaplan.

Han såg över axeln hur Erik och Jörgen hoppade av sina cyklar. Max hade sprungit in i en del av skogen med mycket stenblock på marken där förföljarna inte kunde följa efter på cykel. Erik var närmast. Knappt femtio meter bakom honom. Max saktade in så att Erik kom närmare. Likaså Jörgen började följa efter honom. Det var hans plan, så att Sissela kom undan. Max ökade farten när Erik var tjugo meter bakom honom. Skogen blev tätare och efter några hundra meter började en uppforsbacke. Max sprang lätt över stenblock och trädstammar. Erik hade sackat efter och sprang med tunga steg. Jörgen hade vikit av åt vänster i förhoppning att hitta en genväg. Han förlorade honom ur sikte. I uppforsbacken stannade Erik och flåsade ljudligt. Max fortsatte nu i orienteringsfart. Han flög fram över stock och sten. Nu kunde ingen hänga med honom. Erik var nu mer än hundra meter bakom.

Max svängde av mot ravinen. Han kunde höra någon skrika i skogen. Vad han inte visste var att Jörgen hunnit ikapp Sissela.

Terrängen blev för svår att cykla i så Sissela lämnade cykel och fortsatte till fots. Ravinen skulle ligga ungefär en kilometer framför henne. Hon sprang så fort hon kunde. Hon rundade ett stenblock och hoppade över en trädstam. Hennes fot fastnade i ett hål och hon föll rak lång. Lyckligtvis skadade hon inte foten utan lyckades snabbt komma på fötter igen. Hon hörde då någon komma flåsande bakom sig. Det var Jörgen. Han var knappt tjugo meter från henne. Det dröjde inte länge förrän han hunnit ifatt henne. Jörgen knuffade omkull henne och satte sig över henne. Han höll båda hennes armar.

- Jag har Sissela, skrek han allt vad han orkade.

Sissela försökte febrilt komma loss genom att knäa honom i ryggen. Han svarade genom att hålla hennes händer ännu hårdare. - Nästa gång får du en örfil, sade han frustade och flåsande.

- Subba, kraxade han. Han skrek några gånger efter Erik.

Sissela kände att hon måste komma loss om hon ska ha en chans. Hon vågade inte tänka på vad som skulle hända om Erik hann fram och dom blev två. Sissela kände panik. Hon kunde höra stegen och flåsandet från Erik en bit bort i skogen. I en kraftansträngning slet hon loss ena handen och körde fingrarna i ögonen på Jörgen som skrek som en plågad gris. Han föll bakåt och höll händerna för ansiktet. Sissela knuffade undan honom och kom på fötter samtidigt som Erik kom flåsande genom en buske knappt tio meter därifrån.

- Hon körde fingrarna i ögonen på mig, skrek Jörgen med ansiktet begravt i händerna.

Sissela kastade en sista blick bakåt. Erik var röd i ansiktet av ansträngning och stod framåtböjd vid Jörgen och flåsade. Hon nådde fram till ravinen.

Hon hoppade ut över kanten och rutschade utför branten och ner till botten. Just som hon nådde botten kom en sten flygande och landade bara några meter från hennes huvud. Det var Jörgen som kastat den. Han stod upp på ravinkanten och hade ytterligare stenar i händerna. Det är inte längre lek. Herre gud, de kommer att döda mig tänkte hon. Hon hoppade, skuttade och klättrade längs ravinbotten fram mot gömstället. Jörgen hade rutschat ut för branten ungefär halvvägs och sprang nu längs ena sidan. Han rörde sig snabbare där än hon själv kunde röra sig på botten av ravinen. Hon förstod nu att han skulle hinna ikapp henne. Hon slängde sig fram mot luckan och öppnade den i samma ögonblick som Jörgen med ett halvkvävt skrik kastade omkull henne. Hon landade på rygg i gruset. Han ställde sig alla fyra över henne. Det glödde av galenskap i ögonen på honom. Sissela kände skräcken komma krypande. Hon hade aldrig sett honom på detta sättet, eller någon annan heller.

- Jasså, detta är ert jäkla gömställe, flåsade han ljudligt. Hans saliv stänkte henne i ansiktet. Han tog tag i henne och drog henne med sig till luckan som var öppen. - Ner med dig, skrek han. Han knuffade ner henne. Sissela höll på att falla ner i gömstället, men lyckades få fötterna på stegen och klättrade ner. Hon kisade upp mot Jörgen som stirrade ner på henne tre meter ovanför. Han skulle precis svinga benen över kanten och klättra ner när Sissela grep tag i stegen och drog den med sig så att den föll ner i korridoren med ett brak. Nu kunde Jörgen inte klättra ner till henne. Det var för högt för att han skulle våga hoppa. Luckan stängde sig själv lika lugnt och ljudlöst som den öppnat sig tidigare.

Max stannade till och lyssnade. Det var helt tyst så när som vindens lek i trätopparna och en och annan fågelkvitter. Inga steg, inget flåsande. Vem var det som hade skrikit? Kanske hade Erik eller Jörgen fallit och skadat sig? Lika gott i så fall. De hade sig själva att skylla. Max fortsatte fram till ravinen och blev sittande i skydd under en buske. Någon bankade på luckan. Han smög försiktigt närmare och fick Jörgen sitta och banka på luckan med knytnäven. Luckan öppnade sig inte som tur var. Var fanns Sissela? Han nog sprungit vilse? Max såg nu att hela gömstället hade rört på sig. Istället för att bara några meter av taket runt luckan var synligt, kunde han nu se hela ena sidan. Tjugo meter eller mer var fritt från grus och sten. Han hade rätt. Det var som i drömmen. Gömstället hade nästan kommit loss.

Max hörde sten och grus rasa längre uppifrån ravinen. Det var Erik som kom halvspringande längs ena kanten. Det dröjde inte länge förrän han stod vid sidan av Jörgen som slutade att banka på luckan.

- Vad är detta för något, frågade han. Jörgen ryckte på axlarna. – Deras gömställe, sade han. Sissela är därnere. Hon tog stegen och stängde luckan. – Kan du inte öppna den, frågade Erik. Jörgen banka på luckan. – Nä hon har låst den, sade han. – Vad ska vi göra då? Frågade Erik. – Vi väntar, sade Jörgen och satte sig ner vid sidan om luckan. Max kommer kanske snart, eller så öppnar Sissela luckan.

Erik gick ner till bäcken och skopade upp lite vatten med sina kupade händer som han sköljde sitt ansikte med. Jörgen följde efter och satte sig bredvid honom.

-Vad är det här för ställe frågade han. – Ingen aning, sade Erik. Kanske nåt gammalt hemlig militär bunker eller nåt. – Men det är så slätt och fint. Ingen mossa eller märken, sade Erik och tittade upp mot luckan och hela den delen som syntes ovanför marken.

Max smög lite närmare i skydd bakom busken. – Ånej, Sissela var fången nere i gömstället, sade han för sig själv. Det var nästan tio meter mellan

luckan och där de satt nere vid bäcken. Kanske han skulle hinna att rusa fram, öppna luckan och klättra ner. Han hade knappt fem meter mellan sig och luckan. Om han smög fram så kanske de inte skulle se honom förrän han hunnit öppna luckan. Erik och Jörgen satt med ryggen mot luckan. Max smög fram de få metrarna och lade handen på luckan som öppnade sig. Han svängde benen över kanten och fick se att stegen var borta. I samma ögonblick fick Jörgen syn på honom. – Max är vid luckan, vrålade han. De båda flög upp och började springa mot Max .

- Sissela, vrålade han, stegen. Han tittade desperat ner i hålet efter stegen. Den låg på golvet och Sissela syntes inte till. I samma ögonblick kastade sig Erik över honom och höll fast honom. Jörgen kom flygande och landade vid sidan av honom och greppade tag i hans hår.

- Sissela, vrålade han så att det nästan slog lock för öronen på Max. – Vi har din lilla älskling häruppe. Upp med stegen annars slår vi honom.

I samma ögonblick skakade hela gömstället i grunden. En våldsam skakning som fick alla att tappa balansen. Erik ramlade baklänges, Jörgen släppte taget om hans hår och föll bakåt från luckan. Alla tre kom mer eller mindre på fötter lagom till nästa skakning. Den var så stark att alla tappade balansen och föll ihop. Max blev sittande och lutade sin överkropp på armbågarna. Han ålade runt så att han kunde se ner genom luckan. Sissela stirrade upp på honom nerifrån. Både Jörgen och Erik var vettskrämda och skrek. Max och Sissela förblev lugna, fast övertygande om att skakningarna inte av en slump kommit i exakt rätt ögonblick. Nya våldsamma skakningar - Vad är det som händer, skrek Jörgen och skyndade att springa därifrån. Erik var bara några meter bakom honom. Max svängde benen över luckkanten. Sissela hade rest stegen så att han kunde klättra ner. Bakom dem rörde sig luckan uppåt i en mjuk svepande rörelse och stängdes som av en osynlig hand.

Sissela och Max kramade om varandra. De gick fram och satte sig i rummet. Sissela plåstrade om Max sår på armbågen. Som tur var det bara ytligt. Max hade alltid några plåster med sig i sin lilla nödpack i en av benfickorna. En ny skakning. Nu började hela gömstället att skaka våldsamt. Max och Sissela hade svårt att hålla sig kvar i stolarna. Plötsligt slocknade ljuset både i rummet och korridoren. Det blev bäcksvart. - Hjälp, skrek Max. Han kände Sisselas händer famla efter honom. De kände att de rörde på sig. Ungefär som på en båt. Mjuka gungningar. - Vad är det som händer, frågade Max. Ljuset kom tillbaka.

Erik och Jörgen hade förskrämda tagit sig upp ur ravinen och stod och tittade ner mot gömstället. Hela ravinen skakade. Grus och småsten rörde sig ner för slutningen.

- En jordbävning, sade Erik. - Jag undrar var Max och Sissela tog vägen.

- De är säkert kvar därnere. Luckan ser stängd ut, sa Erik och kisade med ögonen. - Vi skiter i dom, sade Jörgen och började gå in i skogen. Erik blev stående kvar vid kanten. - Vi kan ju bara inte lämna dem, sade han.

- Vad då, varför inte, sade Jörgen - De kan ju dö därnere, sade Erik. - Vi sticker, skrek Jörgen och gick in i skogen bakom ravinen. Erik blev stående några ögonblick och följde sedan sin efter kamrat. De hade inte nått mer än tvåhundra meter förrän de kände att marken började skaka och luften fyllas av ett dovt muller som blev allt starkare och starkare. Det kom i riktning från ravinen. Så plötsligt upphörde skakningarna och mullret. De sprang tillbaka till ravinen och blev stående vid kanten utan att säga någonting. De stirrade mot ravinens nedre del där gömstället legat. Nu gapade där ett avlångt hål lagom stort att rymma ett helt hus. Erik och Jörgen sprang hela vägen till cyklarna och trampade hem till byn så fort de kunde.

Inte ett ljud till någon om det här, sade Jörgen - Men, fattar du inte vad vi såg, sade Erik. - Gömstället försvann rakt ner i ett hål. Jörgen skakade på huvudet. - Vi får hålla käften om det här. - Men Max och Sissela då? Jörgen ryckte på axlarna. - Vi kan väl inte hjälpa att dom fanns där. - Men deras morsa och farsa kommer att leta efter dem. - Ja so what, sade Jörgen. Det kan väl vi inte rå för. - Någon kanske såg när vi jagade dem på cyklarna och kan tjalla för polisen. - Ja vad då, vi tappade bort dem, sade Jörgen. - Vi måste köra samma historia om någon frågar. - De kanske hann klättra ut innan det rasade, sa Erik.

- Okej, men inte ett ljud förrän någon frågar oss, sade Jörgen. - Hör du det, inte ett knyst. Erik nickade.

Erik tyckte egentligen inte om att vara tillsammans med Jörgen när de hittar på hyss eller är elaka mot andra, men han vågar inte annat än att lyda honom. Jörgen är större och starkare och hotar honom med att tala om för alla att Erik ibland bajsar på sig om Erik inte gör det som Jörgen vill att han ska göra. Erik skäms över att han ibland gör i byxorna. Det händer ibland när han glömmer bort att gå på toa så att han till slut blir så nödig att han råkar bajs på sig.

Om Jörgen skulle berätta det för någon så skulle Erik få flytta från Finntorp. Han skulle aldrig mera kunna se sina kamrater i ansiktet. Det skulle vara det värsta som skulle kunna hända.

KAPITEL 7

Karin dukade fram tallrikar, glas och bestick inför middagen. Hon tittade klockan som visade tio minuter över sex. Hon hörde ett ljud från hallen. - Max, är det du? Gunnar kom in i köket.

- Har du sett Max, frågade hon. - Nej. Gunnar skakade på huvudet. - Han och Sissela är väl uppe vid kojans. - Ja, men klockan är över sex och vi ska äta. - Han dyker väl upp när som helst, sade Gunnar och gick ut i badrummet.

Klockan blev halv sju och Max syntes fortfarande inte till. - Vi äter nu, så får Max äta när han kommer hem. Karin tittade ängsligt på klockan. - Ja, det är inte första gången, sade Gunnar.

- Kanske de cyklat hem till Sissela. Karin, Gunnar och Ludde åt kvällsmaten. Då och då tittade de ut genom fönstret mot garageinfarten i förhoppning att se Max komma med cykeln. Klockan blev närmare sju och Max syntes fortfarande inte till. Karin gick ut i vardagsrummet och slog numret till Sisselas mamma. Gunnar kunde höra henne svagt utan att uppfatta några ord. - Nej, de var inte där och Fabbi börjar bli lite orolig. - Jag tar och cyklar upp till kojans, sade Gunnar. - De har kanske fått punktering eller något sådant. Han hoppades på att det skulle finnas en naturlig förklaring på varför de inte dykt upp, men kunde ändå inte skaka av sig känslan av oro.

Uppe vid kojans syntes ingenting av varken Max eller Sissela. Han hade tagit en runda genom byn i förhoppning att stöta på dem. Han hade frågat några bybor, men ingen hade sett något. Kojans såg obebodd ut. Det låg en hel del gamla löv och kvistar på golvet. Här kan ingen ha varit på länge. Flera av plankorna hade ett tunnt lager av mossa och pollen. Han kände en växande oro. Max kan inte ha legat här den natten han sov över i kojans. Då skulle golvet vara rent eller i alla fall se använt ut. Han återvände hem och berättade om tecknen på att förmodligen varken Max eller Sissela någonsin varit vid kojans. Gunnar ringde polisen.

- Varför gungar vi, frågade Max. Han höll i Sisselas hand. Det kändes lite tryggare om ljuset skulle försvinna igen. Den gungande rörelsen ersattes av en svag vibration ungefär som om man lägger en hand på en högtalare med djup baston. En mjuk nästan spinnande vibration. De gick tillbaka till luckan och försökte öppna den. Den satt som berget och gick inte att rubba.

- Vad har hänt, Max, frågade Sissela. Hennes ögon var stora och en tår lösgjorde sig och rann utefter kinden.

Max skakade på huvudet. - Ingen aning. - Det har hänt en gång innan och luckan gick upp efter en stund. - Vi har blivit begravda i ravinen, sade hon och torkade ansiktet.

Max lade sina armar runt henne och kramade henne. Sissela kramade hårt om Max. - Om jag ska dö så vill jag göra det tillsammans med dig, sade hon och såg Max djupt i ögonen. Max kände sitt hjärta börja slå hårdare. Det var inte bara därför att han satt och kramade om Sissela utan också för att han för första gången blev riktigt rädd. Det var ingen plötslig rädsla utan en sådan som långsamt växer till dess att man känner sig riktigt maktlös. Det gick upp för honom att ingen skulle hitta dem. Mamma, pappa och polisen skulle leta vid kojans och inte vid ravinen. Hans lögner skulle kanske kosta dem båda livet. - Vi får inte ge upp, sade han i ett ansträngt försök att verka hoppfull. - Luckan kommer att öppnas om en stund. - Men om den inte öppnas då? Då kommer vi att dö härnere, sade Sissela. Max visste att hon hade rätt. Men så kom han och tänka på Erik och Jörgen. - Erik och Jörgen vet att vi är här, sade han. - Du tror att de kommer att berätta, sade Sissela. - Aldrig i livet. De kommer att hålla käften medan alla letar genom hela skogen, fortsatte hon bittert. Vibrationen upphörde. Max tyckte att det kändes som om de var i rörelse även om allt var stilla. - Vi rör oss, sade han. Sissela tittade på honom misstroget. - Vad då i rörelse? Vi sitter stilla, sade hon. - Stilla, djupt nere i marken, levande begravda. - Nej, titta här sade han.

Max hade plockat fram en liten glaskula som han hade haft i jackfickan. Det var Luddes. Han lade den på golvet. Först låg den alldeles stilla, sedan började den röra sig åt vänster. Stannade till och sedan började den rulla framåt några decimeter och stannade till. Rörde sig bakåt fem centimeter och stannade. Rörde sig åt höger två decimeter och stannade. - Vi rör oss, sade han. Glaskulan fortsatte att röra sig på golvet. Sissela reste sig upp och gick fram till luckan. Hon grep tag om handtaget och drog allt vad hon orkade, men den satt som berget.

- Vad händer när luften tar slut, sade hon. - Vi kvävs, sade Max. Han studerade kulans rörelser. Det påminde om en gång när han flög till Spanien med familjen. Han hade en liten kula med sig den gången som han lagt på serveringsbrickan framför sig. När flygplanet ändra kurs, så rörde sig kulan åt motsatt håll. Skillnaden var den att i flygplanet så rörde sig kulan mycket fortare och hastigare. Hade inte serveringsbrickans kanter funnits så hade kulan fortsatt och fallit ner på golvet. Här rörde sig kulan långsamt. Nästan som om den var styrd av något. Max och Sissela återvände till rummet. Sissela tittade på Max. Hon kröp närmare honom och tog hans hand i sin.

Hon kände sig dåsig och trött Hon visste att det var första tecknet på syrebrist, men orkade inte stå emot. Om tusen år skulle man finna dem som mumier i en sarkofag.

Polisens hundgrupp hade sökt genom området runt kojans utan att få upp något spår som ledde någonstans. Max och Sissela var fortfarande försvunna. Man fortsatte sökandet längs skogsvägen. Några poliser knackade dörr i byn och frågade om någon sett de båda barnen. Fram till klockan elva på kvällen hade sökningarna inte gett något resultat.

Tjugo minuter i tio hittade man Max cykel i skogen. Förutom Gunnar, hans bror som kommit ner för att hjälpa till och några goda vänner, så hjälpte även ett stort antal bybor till i sökandet. Fyndet av Max cykel gav hopp men också farhågor om att något kanske hade hänt. Kraftiga bromsspår av flera cyklar gjorde att polisen trodde att det var fler än Max och Sissela inblandade.

- Det ser ut som någon kanske jagat dem, sade en av poliserna. Gunnar skakade på huvudet. - Max är otroligt snabb i skogen. han springer orientering och kan skogen utan och innan. Jag tror inte att någon skulle hinna upp honom. - Såvida han inte fallit och skadat sig, sade polismannen.

En röst sprakade till i polisradion. - *Vi har hittat en flickcykel häruppe.* - Det kan vara Sisselas, sade Gunnar. - Hur ser det ut, frågade polisen med mikrofonen framför munnen.

- *Den verkar slängd, vänta...* Polismannen och Gunnar kunde höra andra röster i bakgrunden genom radions brus.

- Hennes ryggsäck ligger här borta.... Det ser inte bra ut. avslutade rösten i radion.

Gunnar kände klumpen i magen växa. En klump fylld med fasa för vad de skulle hitta härnäst. Man letade genom hela området utan att finna något. Det var nu så mörkt att sökandet fick inställas till dess att solen gått upp.

Det knackade på hos familjen Andersson. Klockan var tio på förmiddagen. Evy gick och öppnade. Hon såg den uniformerade polisen genom fönstret i hallen. Hon visste att de kom för att fråga om de två försvunna barnen. Hennes väninna längre neråt gatan till hade ringt bara några minuter tidigare och berättat att polisen var där och ställde frågor.

- Goddag, jag heter Kleve sade polismannen när hon öppnade dörren. - Vi går runt och knackar dörr. Han gjorde en kort paus och såg över axeln på henne. Hennes son dök upp i en dörröppning i rummet bakom henne. - Två barn har försvunnit, förmodligen i skogen.

Evy nickade. - Ja, jag har hört det. Min väninna ringde om det för en stund sedan. - Nej vi har inte sett till dem. Hon vände sig om mot pojken. - Har du sett dem, älskling, frågade hon honom. Han skakade på huvudet och försvann igen. Kleve såg efter honom. - Han bör väl vara i samma ålder. - Han kanske vet var de brukar hålla till?

- Erik, Evy ropade efter sin son. Erik kom motvilligt fram och ställde sig på några meters håll. - Ni går väl i samma klass, sade hon och lät blicken gå mellan Erik och polismannen.

Erik nickade och tittade i golvet. - Vet du var de brukar hålla till, frågade polisen. Erik skakade på huvudet.

- De har en koja uppe skogen, men har förmodligen inte varit där på länge. Polismannens myndiga röst och skarpa blick skrämde honom. - Jag vet inte, sade Erik med bruten röst. - Har du varit i skogen idag, frågade Kleve. Erik skakade på huvudet. - Om ni kommer på något, så kan ni väl höra av er, sade han.

Kleve gick tillbaka till bilen. - Det är något lurigt med den där grabben, sade han till sin kollega.

- Jasså, vad då? Anderberg såg upp från sitt anteckningsblock. - Cykeln därborta är en mountainbike med extra breda däck. Samma typ som i de mönstren vi hittade i skogen.

- Finns väl några stycken här i byn kanske, sade Anderberg. - Mja, det är sant, men det sitter några små färska lövruskor i bakhjulet och en hel del svart gyttja från gyttjepölen däruppe där vi hittade grabbens cykel. Anderberg nickade och såg på sin kollega.

Kleve kastade en blick upp mot huset han precis besökte. En gardin fladdrade till som om någon släppt den för att inte synas. - Jag slår vad om att den där Erik vet mer än vad han vill säga.

Erik hade gått tillbaka till sitt rum. Han smög försiktigt fram till fönstret och och vek undan gardinen så att han skulle kunna se polisbilen nedför på gatan. En av poliserna tittade upp i samma ögonblick. Erik släppte gardinen och tog ett steg bakåt. Evy stod i dörren till hans rum. - Vad var det som hände däruppe Erik, frågade hon. Erik kände sig skamsen och villrådig. Han hade lovat Jörgen att inte berätta något. - Jag ser att du ljuger, sade hans mamma. - Vad hände, är det något som Jörgen har fått dig att göra, frågade hon. Erik brast i gråt och sprang fram till Evy som omfamnade honom.

Sökandet hade återupptagits. Man hade funnit fotspår i ravinen. Någon hade sprungit längs ena sluttningen. I nedre delen av ravinen fanns en djup vattenfylld grop. - Några av spåren leder dit, sade en av poliserna. Det ser ut

att ha rasat nyligen. - Vi får ta hit någon som kan sådant här. Han gick runt gropen. - Skicka hit en gummibåt och draggningsutrustningen, skrek han till en kollega på andra sidan. Gropen var nästan hundra meter lång och nästan lika bred. Bäckan i ravinen hade letat sig ner och börjat vattenfylla den.

- Skicka hit ett gäng som kan ändra bäckloppet. - Hur i katten ska vi kunna göra det? - Med rör eller vad fanken som helst. - Ungarna kan ju ligga därnere. - Ja då lever dom inte.- Nej, men vi måste ju få upp dem.

En bit upp i ravinen ropar en av poliserna. - Det finns spår som löper bort från gropen.

- Hur många? -Två, har jag hittat än så länge. - Okej, det kan ju betyda att de kanske inte ligger nere i gropen utan irrar runt någonstans i skogen. - Har vi fått någon helikopter? - Japp, den är på väg. - Märkligt det här, sade en av poliserna. - Ja, det ser märkligt ut.

- Jag menar inte gropen, utan grabben. - Jasså vad då? - Han springer orientering, är ganska orädd av sig, van vid skogen. - Ja, vad då då?

- Skulle du irra runt om du var orienterare och kände till skogen? - Nä kanske inte. - Det är ju bara tre kilometer hemifrån.

- Hallå, en av polismännen nedströms gropen hojtade till höll upp något i handen. - En sko, sade han. En hundpatrull kom fram ur skogen i höjd med gropen. - Hej grabbar. - kom ska ni få se något, sade han.

Två kollegor följde med honom. Ett hundratal meter från ravinen uppe på en höjdrygg, stannade hundpolisen och pekade med hela armen på ett stort stenblock. Han fortsatte tio meter och pekade på ytterligare ett. - Vad är det med dem, frågade kollegorna som följt med. - - Titta på dem. - Jag ser inget konstigt, svarade en av kollegerna - Ingen mossa och ytan grusig, plus att det blocket där borta är knäckt. Kollegorna kliade sig i huvudet. - Detta ligger en bit ner i marken också som de fallit ned från något och landat här. Det där blocket där borta har landat på en stenhäll och knäckts. - Se, se krossmärkena, sade hundpolisen och böjde sig ner och pekade. - Hur fasen har de kommit hit.

- Ja inte vet jag men jag ger mig katten på att de kommer från ravinen.

- Det kan väl inte flyga hit. - Det ser väl inte bättre ut. Inga spår från någon maskin eller sådant. - Be någon spågubbe på kriminaltekniska kolla detta också, va.

Utöver de två stora stenblocken fann man ytterligare tecken på att något märkligt ägt rum häruppe vid ravinen. - Kolla här, det ser ut som man har öst en massa grus och sten ovanpå marken.

Tre poliser och en hund sprang runt i skogen. En efter en hojtade de till när de hittade fler högar av grus och sten. Ett och annat lite större stenblock låg här och där. Allt såg ut att ha fallit ned från skyn. På ett ställe hade en trädgren högt uppe i ett träd knäckts av en nedfallande stenblock.

Sökandet efter Max och Sissela pågick hela dagen utan resultat. Ingen hade sett eller hört något. Sökandet i skogen hade inte givit några ledtrådar annat än att barnen lämnat sina cyklar i all hast. Flickan hade tappat sin ryggsäck och pojken livrem hade återfunnits. Bäckloppet hade ändrats och gropen frilagts från vatten. Räddningskåren och militären hade hjälpts åt att gräva i gropen utan resultat. Geologer, kriminaltekniker och andra spågubbar hade lagt fram den ena djärva teorin efter den andra för att förklara vad som hänt utan att hitta en förklaring som det sunda förnuftet kunde acceptera. Den enda långsökta förklaringen var att en grotta hade kollapsat och rasat ihop med en sådan kraft att stenblock slungats flera hundra meter iväg och landat i skogen tillsammans med åtskilliga ton grus och sten. En normalt funtad människa skulle skaka på huvudet åt en sådan förklaring, men det var det enda man hade tills vidare.

Barnen hade förmodligen fallit ned i hålet och omkommit. Räddningstjänsten skulle nu försöka att gräva fram barnen, vilket förmodligen skulle ta minst en vecka.

KAPITEL 8

Den andra dagen fick polisen ett besök. Det var en mamma och en pojke som tydligen hade något att berätta som hade med försvinnandet att göra. De blev hänvisade till ett förhörssrum för att kunna prata enskilt utan att bli störda. Som av en slump föll det på konstapel Kleves lott att tala med dem. Han kände genast igen Evy Andersson och hennes son Erik, när steg in i rummet. Erik berättade för Kleve vad som hänt den olyckliga dagen när Max och Sissela försvann. Evy berättade att Erik hade varit rädd för att hamna i fängelse om han berättade något. Han hade ju tillsammans med Jörgen jagat dem och slutligen fångat Sissela och slagit henne. Kleve lugnade honom med att han inte behövde vara rädd för att hamna i fängelse. Det var viktigt att han istället berättade vad som hänt. Kleve blev förvånad när Erik berättade om gömstället, en bunker, luckan, korridoren. Något sådant hade polisen inte hittat.

- Är du helt säker på att det låg en bunker uppe i ravinen, frågade Kleve.

Erik nickade. - Det låg där gropen nu finns, svarade han. - Hur stort var det?

- Som ett hus, svarade Erik. Kleve tog fram papper och penna så att Erik kunde rita och beskriva. Hela förhöret var över på en dryg timme.

Kleve ringde upp militären som inte hade en blekast aning om vad han pratade om. Det fanns inga skyddsrum eller militära anläggningar i ravinen.

Nästa dag var cirkusen i full gång. En samling militärer anlände med hypermodern radarutrustning som kunde se genom marken. Geologer med spett och hacka och en och annan skojare som påstod att han eller hon kunde lukta sig till om barnen fanns kvar i gropen.

Polisen hade fullt arbete med att hålla folk utanför avspärrningsrepen. Hålet i marken i nedre delen av ravinen kallades numera för "Gropen". Endast de kunde hjälpa till fick komma dit.

Konstapel Lindblom var en av poliserna som ansvarade för avspärrningen runt ravinen.

En gammal dam i bred hatt klappade honom på axeln. - Vill konstapeln släppa in mig, sa hon med ett uttryckslost ansikte.

- Jaha och vem är ni då, frågade Lindblom.- Jag heter Svea Pontan och jag kan hjälpa er, svarade hon. - Hur kan ni hjälpa till? - Vill konstapeln kontakta Möller, sade hon. - Ni menar chefen, kommissarie Möller. Svea Pontan

nickade och visade för första gången ett leende. - Känner ni honom, frågade Lindblom. - Jag har deltagit i flera kriminalfall, sade hon. - Åh, katten, sade Lindblom och lyfte på ögonbrynen. - Han har själv bett mig komma hit, sade hon.

Konstapel Lindblom ropade på radion efter kommissarie Möller. Det dröjde inte länge förrän Svea Pontan fick eskort av en kvinnlig polis hela den farofyllda vägen ner i ravinen till gropen. Hon tillbringade någon timme med att vandra runt gropen. Kommissarie Möller var imponerad över hennes förmåga. Mer än en gång hade hon hjälpt polisen att hitta försvunna människor, tjuvar och till och med mördare. Möller slog sällskap med henne på vägen ut ur ravinen. Konstapel Lindblom vid avspärningen nickade till Möller och vände sig mot henne när de nått avspärningen. - Nå fru Pontan, hittade ni barnen.

Hon skakade på huvudet. - Nej där finns inga barn, sa hon. Men de har varit här, hon gjorde en paus och tittade upp på himlen. - Men jag kände också något annat. - Vad då, frågade Möller. - En kraft, sa fru Pontan skakade på huvudet - Det låter märkligt men det var som en ande eller ett spöke som fanns i hela området. Det finns inte kvar, utan det jag kände är som ett avtryck av den. Som ett slags fotavtryck. Lindblom tittade på Möller och rullade med ögonen.

Kommissarie Möller åkte hem till familjen Mendelsson. Gunnar Mendelsson öppnade och bad Möller att stiga på. De satte sig i vardagsrummet. Möller sjönk ned i den mjuka skinnsoffan. Karin Mendelsson kom och satte sig i ena fåtöljen.

- Ja, vi har under dagen inte funnit några tecken på att det funnits en nergrävd byggnad på platsen där Max och Sissela skulle ha befunnit sig. - Det enda vi har är två vittnen som säger sig ha varit där tillsammans med dem. Radarundersökning av gropen visar att det bara finns grus och sten. Ingen bunker eller hus.

- Men vittnena då, varför ljuger de, frågade Gunnar. Möller ryckte på axlarna. - Vi vet inte. Vi har förhört dem i en hel dag. - Men varför ljuger de, sade Gunnar ännu en gång. - Jag är inte så säker på att de ljuger, sade Möller. - Det är barn och efter trettio år som polis så vet man när någon talar sanning eller ljuger. - Men om de inte ljuger, var finns huset? frågade Karin.

- Ni kanske letar på fel ställe, försökte Gunnar. - Nej det är rätt plats, svarade Möller. - Jag har en nyhet att komma med, sade han. En viss Svea Pontan har besökt gropen, ja förlåt platsen. Hon är klärvojant. Möller såg hur Gunnars ansikte ändrade färg till rött. - Ja jag vet det låter kanske konstigt men hon kan se saker som ingen annan kan. Gunnar reste sig från fåtöljen. - Vad

menar ni med att ta hjälp av dåre som pratar med andar och spöken. Möller höll upp sina händer. - Herr Mendelsson....

- Ni går fan i mig för långt, fortsatte Gunnar. Karin grep tag om Gunnars skjortärm. - Låt kommissarien fortsätta, sa hon. Gunnar satte sig ned igen med en långsam rörelse.

- Fru Pontan har hjälpt oss i många år och spårat upp försvunna människor. - Hon kan sin sak, sade Möller.

- Jaha vad sa hon då, frågade Gunnar irriterat. - Hon kunde inte känna närvaron av några barn i gropen. - Och ni är beredd att sätta er heder på det, då, frågade Gunnar. Möller nickade. - Fru Pontan har deltagit i många polisutredningar och hon har hitintills aldrig haft fel. - Så om Max och Sissela inte finns i gropen, sade Gunnar, - Var finns dom då?

- Det vet vi inte, svarade Möller. - De kan ha blivit kidnappade av någon.

- Kidnappade, av vem då? - Ja, om vi visste svaret på det så skulle vi hitta dom på direkten. Möller suckade djupt. - Kan någon av de andra barnen ha bundit och gömt dem någonstans? frågade Karin. Möller skakade på huvudet.

- Nej det är jag säker på att dom inte har gjort. Dom är lika rädda och ledsna över det som hänt. - Om de funnits i gropen hade de säkert inte varit livet, sade Möller. Om de har blivit kidnappade eller gömmer sig, så är ju chansen större att dom lever. Gunnar nickade. - Jo, vi får väl hoppas på det sa han.

Möller reste långsamt på sig. - Jag måste tyvärr fortsätta att leta. - Ja, tack kommissarien, avbröt Gunnar. - Jag ber om ursäkt för att jag brusade upp tidigare. Möller lade handen på Gunnars skuldra. - Det finns absolut inget som ni behöver be om ursäkt för, sade han. Gunnar kände tårarna komma. Det allra värsta som kunde hända hade hänt. Hans barn hade försvunnit och kanske inte längre var i livet. För första gången i sitt liv kände han sig fullständigt maktlös. Allt hade rasat ihop. Det fanns inte längre något som betydde något. Om Max dog så kände han att skulle han aldrig mera kunna skratta eller ha roligt. Det var som en stor del av honom höll på att dö.

Max vaknade med ett ryck. Han vände på huvudet och såg Sissela liggande vid hans sida. Det var fortfarande ljust i rummet och korridoren, även om det inte lyste fullt så mycket som tidigare. Max sträckte fram handen och knuffade försiktigt på henne. Hon rörde sig och mumlade något. Det dröjde några sekunder innan hon öppnade ögonen och såg på honom. Max kände sig lugnare.

- Vad är klockan frågade hon. Max tittade på sitt armbandsur och sedan förvånat på Sissela.

- Batteriet är slut, sade han. Sissela tittade på sin klocka. Även den hade slutat fungera.

- Måste vara något som påverkat dom samtidigt, sade hon. - Ja, båda batterierna kan ju inte ta slut samtidigt, sade han. – Mitt var ju nästan nytt.

KAPITEL 9

Gömstället var helt stilla. Max plockade fram glaskulan och lade den på golvet. Kulan rörde sig som förra gången i en serie väl avvägda rörelser. - Det känns absolut ingenting. Som om vi var helt stilla, men kulan reagerar som om vi rör på oss. Max tittade storögt på kulan som dansade fram över golvet. De gick till luckan och försökte att öppna den. Men den satt fortfarande som berget

Och luften har inte tagit slut, sade Sissela. Hon drog in luften ljudligt genom näsan. - Den känns också frisk. - Det betyder att det läcker in luft någonstans, sa Max.

- Men det finns ju inte något hål eller galler någonstans, sa Max. Jag har kollat varenda vrå i gömstället. - Inte ens det minsta lilla hål. - Vi får leta, sa Sissela. - Kanske dörren bakom luckan, sade Max.

Den närmaste halvtimmen letade de förgäves efter ett hål där luften kunde ta sig in och ut. Noggrant gick de genom väggarna i korridoren efter att ha sökt genom rummet. Sissela stannade i änden där luckan fanns. Hon kände på dörren bakom luckan. Hon bankade och tryckte på utan att dörren öppnade sig. På väggarna i korridoren närmast luckan fanns fyra stora lådor på vardera vägg. Det blev åtta tillsammans. Lådorna var ungefär två meter långa och ungefär halvmeter höga. Alla övriga lådor i korridoren var alla mycket mindre och i olika storlekar.

Sissela strök handen över en av lådorna. Det pyste till och lådan öppnades ljudlöst. Det var egentligen en lucka som öppnades uppåt. - Max, Max den öppnar sig, skrek hon. Max kom på fötter och rusade fram till henne. Båda två hukade sig och kikade in.

Utrymmet var tomt. Väggarna och taket var helt släta. Golvet såg ut som en formgjuten madrass som var formad för en människa. Max och Sissela stirrade på varandra. - Det verkar som om det är till för att sova i, sade Sissela. - Inte speciellt mjukt, sa Max och kände

försiktigt på den hårda madrassen. Det kändes nästan som hårt gummi.

- Hur gjorde du för att öppna den, frågade Max - Jag bara strök handen över lådan, så här. Hon visade på en av lådorna på motsatta väggen. Men det hände inget. Hon provade nästa. Det pyste till och lådan som hon strukit med handen över öppnades precis som den första. Även den var tom och såg exakt likadan ut som den första. Max och Sissela strök med händerna över de övriga lådorna. Alla utom fyra lådor förblev stängda. Den tredje och fjärde

lådan öppnades precis som de två första. Även dom var tomma. - Varför öppnas inte de andra, frågade hon. Max ryckte på axlarna. - Det kanske ligger någon i dom, sade Sissela och stirrade på Max.

De undersökte utrymmet i alla fyra öppna lådorna. - Du, sade Sissela. - Formerna i madrassen ser lite lustiga ut. - Vad då, frågade Max.

- Den som ska ligga i dom ser nog lite konstiga ut. Hon log för första gången på länge.

- Långa ben och jättekort överkropp. Hon måttade på sig själv som jämförelse. - Och långa armar. Hon skrattade till. - De räcker ned till knäna. - Som en apa, sa Max. - Varför har dom åtta stycken sängar för apor i det här stället? Max kände en kall rysning längs ryggraden. Han kom ihåg den mörka skuggvarelse i drömmen. Kort överkropp, långa armar och ben.

Max skulle precis berätta för Sissela att varelsen i drömmen när hon tog tag i honom och pekade mot hans bröst.

- Max, amuletten. Han såg ner på amuletten som nu lyste som lampa. Max tog i den men släppte den igen. - Aj, den är jättevarm sade han. Sissela kände på den försiktigt.

- Wow, häftigt, sade hon. Max kände försiktigt på amuletten. Den var varm men brändes inte längre. Så plötsligt hörde han rösten i sitt huvud. Det lät som när mamma viskade lugnt till honom. - *Max Mendelsson*.... sade rösten. - Rösten, sade han till Sissela. Hör du? Sissela tittade på honom. - Vilken röst?

Rösten kom tillbaka. - Max... jag ska släppa av er nu. - Hör det inte, sade Max och stirrade på Sissela. - Nej jag hör bara din röst, sade hon. Ingen annan. - Är det du som är gömstället, frågade han rösten.

- *Jag heter Sendoine*, svarade rösten. - Sendoine, sa Max. Sissela stirrade på Max. - Vem är Sendoine? Sissela fortsatte att stirra på Max som mumlade för sig själv. Det var som om han pratade med någon. Max vände sig om och började gå mot rummet. Han fortsatte att mumla. Sissela kunde bara höra några enstaka ord.

- Max, ropade hon. Vad är det som händer, vem pratar du med? Max brydde sig inte om henne utan fortsatte till rummet och satte sig ned på golvet. Sissela gick efter. Hon gick ner på knä framför honom och stirrade honom i ögonen. - Sluta med det där och tala om... Max avbröt henne. Han höll upp handen mot hennes mun. - Jag pratar med Sendoine, sade han. Sendoine, vi är inne i Sendoine. Hon säger att jag kan prata med henne för att jag har amuletten. Jag hör henne i huvudet. Hon låter som mamma, sade han. - Jag får höra, sade Sissela och tog tag om amuletten. Max slet den åt sig. - Vänta,

sade han. Han mumlade något som Sissela inte kunde höra. – Hon säger att du kan få prova, sade han och tog av sig amuletten och gav den till Sissela.

Max kunde tydligt se på henne när Sendoine började prata med henne. Sisselas ögon blev större och större. Så tittade hon på Max. – Oj, jisses, det är inte sant, sa hon. – Hej Sendoine.

- Vilka bor i lådorna, frågade hon och höll i amuletten i ena handen. – Robotar, sade hon högt och stirrade på Max. Vad då för robotar? I samma ögonblick började gömstället att gunga..

Max tog av henne amuletten. – Nej, jag vill höra mer, sa Sissela och spjärnade emot. – Jag måste ha den, sa Max. Hon ska släppa av oss nu. – Men hon sa något om robotar som försvunnit och gått vilse, sade Sissela. Jag måste höra mer.

Långsamt började hela gömstället vrida sig runt åt höger. - Det håller på att välta runt på sidan, skrek Max. Gömstället fortsatte att vrida sig - In i korridoren, skrek han. Båda två kröp på alla fyra in i korridoren. Gömstället fortsatte att vrida sig och stannade först upp när det låg upp och ner. Max och Sissela tog spjärn mot väggarna. Golvet var nu tak och taket var golv.

Ljuset försvann och det blev beckmörkt. Sissela skrek till och famlade efter Max

Han höll hårt i hennes armar. Så plötsligt såg de ett ljussken från änden av korridoren. Det var luckan som öppnats.

- Luckan, skrek Sissela. - Ut, ut, skrek Max. Båda två kom snabbt på fötter och sprang mot luckan. De tittade ner genom hålet och fick se gräs några meter under dem..

- Hoppa ner då, skrek Sissela. – Hur långt ner är det då, frågade Max. – Två meter på sin höjd, skrek hon. Max svängde benen över kanten och hoppade ner. Han landade hårt och rullade åt sidan så att Sissela kunde hoppa ner.

De blev liggande på rygg och tittade upp mot luckan. Båda stirrade på ett hål i luften. Förutom hålet och luckan så syntes ingenting. Luckan stängdes och försvann som den blev osynlig. Sekunderna senare kände de båda en svag vibration i marken och ett dovt muller som verkade komma från alla håll samtidigt.

- Kolla skrek Max och pekade rakt upp där luckan försvunnit. Det såg ut som om luften rörde på sig. Sedan var det borta.

Max och Sissela blev liggande på rygg i gräset och höll i varandras händer. Solen gassade på himlen och en och annan fågel kvittrade i det närbelägna buskaget. Max satte sig upp och spanade runt omkring.

Vi är vid Blåssjön, sade han och lade sig ner igen och stirrade upp i himlen. Sissela skakade på huvudet. – Ingen kommer att tro oss, sade hon. - Det struntar jag i, sade Max. – Vi lever i alla fall. - Det var inget gömställe, sa Max.

Sissela suckade ljudligt. – Nä, det var det inte. - Vet du vad jag tror att det var, sade han.

Sissela såg på honom. - Ett UFO, sade han stirrade Sissela rakt i ögonen. - Det finns ju inga UFO, sade hon. - Kan du förklara allt vad som hänt då? Sissela skakade på huvudet. - Nä, det kan du inte och inte jag heller, sade han. - Men ett UFO, Sissela körde ena handen genom håret. – Som legat begravt i marken. - Ja, vad annars, sade han. – Det snurrade runt och tömde ut oss. Han formade munnen och härmade en ljudlig fis.

Men vem styrde det, frågade hon? - Sendoine, svarade han. – Men vem är Sendoine, frågade hon. Max berättade det som han fått veta när han pratade med Sendoine. – Hon är ett rymdskepp som utforskar rymden. Alla planeter, stjärnor och galaxer, sade han. Hon blev begravd här för tusentals år sedan och kunde inte komma loss förrän vi hjälpte henne.

- Alltså, jag drömmer sade Sissela. Slå till mig, knip min arm, sparka på mig. Väck mig ur drömmen. Sissela nästan halvskrek. – Det är ingen dröm Sissela, sade Max. Det är på fullt allvar. Det händer. – Nä, jag tror inte på det, sade hon. Det finns inga UFO.

Max lade båda armarna runt benen. Han frös även om det var varmt i luften. - Vad gör vi nu, frågade hon. - Går hem, sade Max. – Det är bara fyra kilometer genom skogen. - Jag vill inte gå genom någon skog mer, sade Sissela.

De reste sig upp och började gå. - Vi tar stigen därborta, sade Max och tog tag i Sisselas hand. - Vad ska vi säga när vi kommer hem, frågade Sissela. Max ryckte på axlarna. – Vi kan inte säga att vi tagits tillfånga av ett UFO. Då tror dom inte att vi är kloka.

Vi säger att vi blev rädda och gick vilse, sa hon. - Nä, jag går inte vilse här omkring, sade Max. Det skulle pappa aldrig tro på. - Vi gömde oss, sa Sissela. Vi vågade inte cykla hem. Tja, kanske, svarade Max och ryckte på axlarna ännu en gång.

Max och Sissela gick hand i hand på stigen genom skogen som ledde till byn.

KAPITEL 10

Sendoine lämnade planetens atmosfär och styrde in mot stjärnan. Det var en medelstor gul stjärna. Lagom stor och varm för att kunna värma sig och ladda batterierna. Sendoine kände att hon måste uppdatera hela kartan över solsystemet. Hon hade sovit länge, alltför länge. Hon hade förlorat tre av sina jackers, de tvåbenta utforskarrobotar som var en avbild av hennes egen skapare. Något som aldrig tidigare inträffat. Minnesbilderna av vad som hänt var ännu bara lösa fragment. Hon måste få tid att samla alla bitar och intryck innan hon visste vad som hänt. Men först måste hon ladda upp sina batterier. De två barnen hade hon med sig, djupt inne i hennes inre. Det fanns inte tid att släppa av dem. Hon måste ladda sina batterier innan hon förlorar den lilla kraft hon har kvar.

Hon passerade den innersta planeten så nära att hon lätt kunde se alla kratrar. Stjärnan låg nu rakt framför henne. Hon saktade in och började långsamt närma sig i en spiral. Den starka solvinden piskade hennes skrov. Inte gå för nära. Hon fick styra helt manuellt eftersom nästan alla sensorerna var ur funktion. Den långa sömnen hade fått dem att gå i dvala, hundratusenårig sömn, och stänga av. Den bländvita koronan av heta gaser runt om stjärnan var tillräckligt stark för att smälta hennes skrov. Det gäller att lägga sig precis i kanten av den och suga i sig hettan från den elektromagnetiska strålningen. På rätt höjd över stjärnan sänkte hon hastigheten så att den blev lika stor som stjärnans dragningskraft. Nu låg hon knappt två stjärndiametrar från stjärnans yta. Skeppet skakade kraftigt i solvinden, men det var normalt.

Systemen började vakna till liv. Minnet samlades. Sensorerna tog lite tid på sig att vakna upp. Men långsamt började hennes yrvakna kropp att vakna till och om några timmar skulle hon vara fulladdad. Då skulle hon äntligen få återse Maho som låg och väntade därute i den iskalla rymden långt bortom alla planeterna.

Sendoine passade på att samla alla minnesbitar och koppla ihop dem. Hennes minnesbilder började ta form. ^a3¹⁴⁶⁹³, den tredje planeten hade haft syre, väte och kol. Maho hade upptäckt den långt innan de nått fram till solsystemet. Det var en planet med liv. Det var den första planeten av åtta som hon besökte i detta solsystemet. De övriga sju var mindre intressanta. Hon hade tillbringat några veckor med att kartlägga planeten och hade just börjat insamla biologiska data från djur och växter när katastrofen hade inträffat. Hon hade gått ner framför en stor glaciär i norra delarna av planeten för att landsätta tre av sina jackers. Minnesbilderna av själva katastrofen var

fortfarande inte riktigt klara. Stora vatten- och jordmassor från glaciären hade sköljt över henne. Hon hade tumlat runt och blivit liggande med ett tjockt lager av sten och grus ovanpå. Flera av hennes system hade slagits ut. Energin hade snabbt börjat rinna ur henne. Avsaknaden av ljus gjorde att hon blev svagare och svagare. Det fanns bara en sak att göra. Att gå i dvala. Sova tills dess att ljuset återvände och kunde ge henne kraft att ta sig loss. Men varför hade hennes överlevnadssensorer inte varnat för faran? Sensorerna sitter som vakande ögon runt hela hennes skrov och håller koll på allt som händer runt henne. De skulle blixtnabbt som en reflex ha varnat henne och automatiskt styrt undan. Någonting måste ha stängt av sensorerna.

Hon hade sovit mycket längre. Hur länge visste hon inte. Det kunde bara Maho svara på. Hennes egna klockor hade stannat vilket betyder att hon måste sovit i mer än hundrausen år. Så länge hade hon aldrig sovit, inte ens när hon färdades med Maho mellan galaxerna.

Sendoine kände att alla systemen fungerade och batterierna var fulladdade. Hon vände nosen bort från stjärnan och styrde utåt mot den tredje planeten.

Sensorerna uppfattade hur planeten sjöd av liv. Ett bräckligt nätverk av organismer som alla var beroende av varandra. En sjudande kittel av teknologi. Oerhört primitiv och i sin linda, men ändå intressant. De flesta av hennes sensorer hade varit avstängda när hon vaknade. Hon hade bara uppfattat brottstycken av allt det hon nu såg. Alla hennes sensorer som nu vaknat fylldes av information. Hela ljusets spektrum kokade av data. Sendoine kände att hon ville återvända och undersöka planeten närmare. Hon kände också en tacksamhet över de två små människorna. Sendoine letade i sitt ordförråd. Pojke och flicka. De hade hittat henne och krupit in i henne och fått henne att vakna. Utan dom hade hon kanske sovit i hundrausen år till.

KAPITEL 11

När Max och Sissela återvände från de döda, som man uttryckte det i den lokala tidningar, teve och radio, blev uppståndelsen stor. Alla trodde att de kanske aldrig skulle få se dem igen. Gladast blev naturligtvis Gunnar, Karin och Ludde, mormor och morfar och Sisselas mamma. Kommissarie Möller var också glad, inte bara för att Max och Sissela återfunnits i livet utan även att fru Pontan ännu en gång hade haft rätt. Många tyckte att Möller var lite knepig som trodde på sådana där övernaturliga krafter. Han kunde nu sträcka på sig och hans rykte var nu lika fläckfritt som hans nya fina kostym.

Max och Sissela berättade aldrig för någon om gömstället som i själva verket var ett UFO som hette Sendoine. Ingen skulle tro dom. De ljög ihop en historia att de blivit rädda för Jörgen och Erik och sprungit flera kilometer för att gömma sig. De ljög om att de hittat en liten grotta under några stora stenblock där dom krupit in och gömt sig. De hade somnat och vaknat nästa dag. Max sa att han inte riktigt visste var han var någonstans och att det var för långt hemifrån för att han skulle hitta hem så där på direkten. De hade gått i flera timmar innan han kände igen sig.

För Max, Sissela blev de kommande två veckorna ganska händselösa. Av Sendoine hördes inget mer, trots att båda ropade efter henne, både i vaket tillstånd och i drömmen. Amuletten förblev kall och svart. Max kände ofta på den för minsta lilla värme. Varje kväll smög han in i garderoben och stängde dörren och hoppas att den i alla fall kunde lysa lite i mörkret. Men den förblev kall, mörk och stendöd. Alltihop var som en saga. Om de inte upplevt det tillsammans så skulle han tro att allt bara var en ren inbillning, en knasig dröm.

Max och Sissela hängde ihop nästan varje dag och pratade om det som hade hänt. De diskuterade om allt de varit med om, rummet, korridoren, luckorna med madrasserna där robotarna sov som Sendoine hade sagt till Sissela just innan allt började snurra runt..

Det fanns åtta lådor som var lika stora, sade Sissela. Fyra av dom öppnade sig och var tomma. Men de andra fyra öppnade sig inte. – Du menar att det fanns någon i dom, sade Max. Sissela nickade. – Ja, varför skulle dom annars inte öppna sig? – Jo, du har kanske rätt sa Max. Men det spelar ingen roll nu. Sendoine är ju borta. – Men om det saknades fyra, så kanske dom finns någonstans, sade Sissela. – De är väl också begravda, sade Max. – Vi skulle

kanske leta efter dem, sade Sissela. – Hur då, med spade, sade Max och skrattade. – Jo, så klart, sade Sissela. De är väl döda också, sade hon.

Max och Sissela brukade ofta ligga på rygg i gräset och bara stirra upp på himlen som de gjorde den gången när Sendoine släppt av dem uppe vid Blåssjön. De hoppades att se något. Luften som rörde sig när luckan stängts. Vibrationen i marken och det dova mullret. Men allt var bara stilla och tyst så när som på vindens brus, kvittret från fåglar och surrade bin. Men det gjorde inte så mycket när dom fick vara tillsammans. Sissela låg på ofta på rygg och stödde huvudet mot Max mage och läste. Han låg och smekte hennes hår med ena handen medan han höll i sin bok med den andra. Det var så skönt det bara kunde vara.

En besökare från stjärnorna som legat begravd på Jorden i hundratusen år och vaknat upp med deras hjälp och sedan bara försvunnit. Max och Sissela vägrade att tro att hon bara lämnat dem och försvunnit. Men Sendoine var kanske bara en maskin som saknade känslor och som flög från stjärna till stjärna. För henne var Jorden, människorna, Max och Sissela bara ett stopp på vägen. Inget märkvärdigt. Bara en stjärna och planet bland miljontals. Men för Max och Sissela var det minst sagt märkvärdigt. Ingenting skulle längre vara som förr. För dem var det en hemlighet som de aldrig skulle kunna berätta för någon.

Max låg ovanpå täcket och läste en serietidning som mamma hade köpt i affären tidigare på dagen. Han försökte läsa, men kunde inte sluta att tänka på Sendoine. Det var som om hon alltid fanns där. Han kunde nästan höra hennes viskande lugna röst men det var bara inbillning. Hon hade säkert lämnat solsystemet för att aldrig komma tillbaka.

Max tog på sig pyjamasen och kröp ner under täcket. Pappa kom in för att säga god natt. Han gav honom en kram, skakade täcket och stoppade om honom och gav honom en kram till. Om Gunnar skulle krama honom lika mycket som han tyckte om honom och Ludde så skulle han säkert ha kramat dom sönder och samman. Gunnar stannade till i dörren och tittade på sin son. Max hade blivit förändrad sedan händelsen. Han var mera tystlåten, gick ofta för sig själv och dagdrömde så mycket att Gunnar började bli lite orolig. Men Max var i alla fall hemma och han var tacksam att inget värre hade hänt den där dagen när Max och Sissela försvann.

Max låg och tittade på flygplanet som hängde i taket och väntade en stund. Han lyssnade efter pappas steg i trappan när han gick ner till vardagsrummet för att titta på sena nyheter på teve. Max vek undan täcket och gick bort till garderoben, öppnade dörren och smög in. Längst inne i garderoben hade han

gömt en modell av gömstället. Det var en kartonglåda som föreställde korridoren, det lilla rummet och luckan. Max satt och lyste på den med ficklampan. Han tog av sig amuletten och lade den på golvet. Max funderade på de åtta lådorna och de tre som de lyckats öppna. Kanske hade Sissela rätt att det fanns tre robotar begravda uppe i ravinen. Plötsligt dog ficklampan. Han bankade försiktigt på den. – Katten också, sade han för sig själv. Han kröp ut ur garderoben och plockade fram två nya batterier från sin skrivbordslåda. Han tömde ut de gamla batterierna och satte i de nya. Det var då han upptäckte att det lyste från garderoben. Han öppnade försiktigt garderobsdörren som stod på glänt och tittade in. Amuletten! Den lyste upp hela garderoben. Han skyndade sig in och hängde den runt halsen. Så hörde han hennes röst. - *Hej Max, jag kommer snart tillbaka...*

Epilog

Äventyret fortsätter i nästa bok, Max Mendelson - Jagad. Boken är helt färdig men ska bara illustreras med JoAnne Salmons fina teckningar och kommer ut under sensom-maren eller hösten 2008.

Ett litet smakprov från nästa bok:

En sopmaskin kom körandes längre uppåt gatan till. - Usch vilket oväsen sa Sissela och gjorde en grimas åt maskinen när den passerade. Sopmaskinen vände i vägkorsningen och var på väg tillbaka för att sopa på andra väghalvan. - Nu kommer den igen, sa hon.

Sopmaskinen stannade bakom en bil som parkerat vid trottoaren framför biblioteket. Maskinisten gick ut och sa några ord till mannen i bilen. Bilen startade och körde iväg och sopmaskinen kunde fortsätta att sopa vägen.

Sissela återvände till boken. Max plockade fram en saftflaska och några vetebullar. De satt försjunkna och läste. Sissela i boken och Max brevet som han fått av brevbäraren.

Sissela såg i ögonvrån hur samma bil som körde tidigare kom tillbaka igen. Hon grep tag om Max arm - Kolla, där är den där bilen igen, sa hon. - Vad då, vilken bil? - Den grå bilen därborta som fick flytta på sig för sopmaskinen. Sissela nickade bort mot den grå Volvon som parkerat på ungefär samma ställe som tidigare.

- Vad är det med den, frågade Max. - Den var också borta vid kiosken, sa hon. - Kommer du ihåg? Max skakade på huvudet. - Nä. - Det är bergis något skumt med den, sa hon.

- Äh, lägg av, varför det. - Du vi testat en sak, sa hon. - Vi går bort och hämtar cyklarna och cyklar iväg, så ska du få se. Om den följer efter oss så är det något skumt. Max ryckte på axlarna. - Okej, det kan vi väl göra. - Titta inte dit när vi cyklar förbi, sa hon.

Max och Sissela hämtade cyklarna. Hoppade upp och trampade på längs gatan och svängde vänster i nästan korsning. Den grå volvon svängde ut och följde efter dem. Max och Sissela tittade på varandra. - Ser du, vad var det jag sa, sa hon. - Vi måste kolla bilnumret, sa Max. Vi vänder och cyklar tillbaka och kollar numret, sa han. Tar du bokstäverna, så tar jag numret. De vände runt och cyklade tillbaka mot bilen och låtsades som ingenting när de passerade den.

